

Mayıs 2020

RAFE

Edebiyat,
fikir,
kültür,
sanat
derginiz.

Yıl: 1
Sayı: 2
Mayıs 2020

Editörler

Süveyda Güleç
Sevinç Beysun Sağar

Editör Yardımcısı

Ahmet Öztürk

Düzeltili

Şeyma Karaca
Tanık Güleç

Kapak Resmi

Süveyda Güleç

Tasarım

Mehmet Hakan Karaduman

Sosyal Medya Sorumlusu

Aybike Ulubaş

Yardımcı Ekip

Gül Sultan Çiçek
Meryem Özdemir
Seleme Kayabaşı
Zeynep Sude Alataş

İletişim

rafdergi20@gmail.com

raf.dergi

raf_dergi

*bazı görsel içerikler freepik.com'dan alınmıştır.

02 Editörden

03 Şiirhane

04 Ceviz Kabuğu - II
Deneme

05 Haz
Deneme

06 Şiirhane

07 Gözlerim
Nisandır Şimdi
Deneme

08 Obsidyen Taşı
Sağlık

09 Bizim Memleket
Deneme

11 Mangaratiba
Şiir

13 Nil'in İç
Müziği
Deneme

14 Mesleğim
Hakkında
Röportaj

16 Mavi Sürgün
Kitaplık

17 Barbarları
Beklerken
Kitaplık

18 Ah Çocukluğum
Şiir

19 19 Mayıs

21 Bismillah
Deneme

22 İki Mevsim Boyu
Güvercinler
Mektup

23 Karikatüristik

24 İstanbul'un
Taş Sokakları
Öykü

26 Foto-Sentez

28 Kayboluş
Deneme

29 Duvar
Şiir

31 Kefernahum
Film Sever

32 Salıküşü
Anı

34 Şiirhane

35 Gezgin
Gezi Yazısı

36 Starlink
Teknoloji

37 Şiir - Deneme

38 Mahbub'uma
Şiir

39 Fikirdeş
Deneme

İ
Ç
İ
N
D
E
K
İ
L
E
R

Editörden

Sevgili okur,

Hiçbir taş nedensiz dalgalandırmaz denizi, hiçbir yağmur boş yere sulamaz tomurcukları yüreğinde saklı toprağı, bilmeli. Hem savruldukça bu küçük damlalar zihinimizin yeşilliklerine her gün bir öncekinden daha çok benziyoruz kendimize. Farkımıza varmalı!

Zor, çetrefilli belki katlanılması imkansız gözükken fakat uzadıkça alışkanlığa dönüşen bir sürecin içindeyiz. Lakin unuttuğumuz ne çok şey var. Geçmişten bugüne ulaşana dek ne badireler atlatıldı. Birkaç dünya savaşı, kıtlıklar, kavimlerin topluca göçleri, kurulan devletler, yıkılan devletler, atom bombaları ve çok daha fazlası... Irkımız sınandı, denendi, yıkıldı, baştan dirildi... Her defasında daha güçlü ayağa dikildi. Tarih tekerrürden ibaretse, hem hiçbir acı haddinden fazla sürmeyecekse; hayatlarımızın temelinden sarsıldığı şu günlerin geçici olduğunu bilmeliyiz. Zamana, zaman tanımalıyız ki çözümlenin her şeyi kendi dilinde. Şimdi içimize yapılacak yolculukların zamanı belki de.. Kendimizi tanımanın, her zerremize şükretmenin, kaçırdığımız düşleri uyanıkken görmenin, kendimize yeni şanslar vermenin zamanı...

"Hayatı mümkün olan en geniş haliyle yaşamak gerekir" demiş yazar. Gezmeli, görmeli, hissetmeli, yaşamalı insan. Öyle yarım yamalak değil, tam, eksiksiz pişmanlığa yer bırakmadan yaşamalı! İster tek olsun ister kalabalık, az gitmeli uz gitmeli dere tepe demeden yollara düşmeli...O günler de gelecek hiç merak etme, sevgili okur. Belki yarın belki yarından da yakın... Hem geç değilken henüz hiçbir yüreğe, sevmeli ama çok sevmeli... Ha bir de bolca okumalı!

Sağlıcakla kalın sevgili okur,
Umudunuzla kalın...

Fanustaki Balık

Zeynep Sude Alataş

Güneş doğarken ardından büyük bir karanlığı getirmişti.

Bir anda...

Sessizce...

Kurnazca...

Fanustaki balıktık okyanusa attılar.
Koparmışlardı aradaki bağları, soğuk bir demir parçasıyla.
Ne göstermişlerdi yüzünü, ne duyurmuşlardı sesini.
Unutmaktı görevin.
Unutturmuyordu kalbin.

Neden?

Niçin?

Nasıl?

Havada kaldı sorular, umursamadılar.
Anılarda boğuldun, anılarda boğdular.
Canın acıdı, can acıtmadın.
Üzdüler, üzmedin. Ezdiler, ezmedin.
Niye ben? Sadece sen değil.
Sessiz kalmaktı hükmün.
Sevmekti suçun.
Fanustaki balıktık, okyanusa attılar.
Öldün zannettiler.
Nefes aldığını unuttular.

Şiirseverbiradam

Nokta

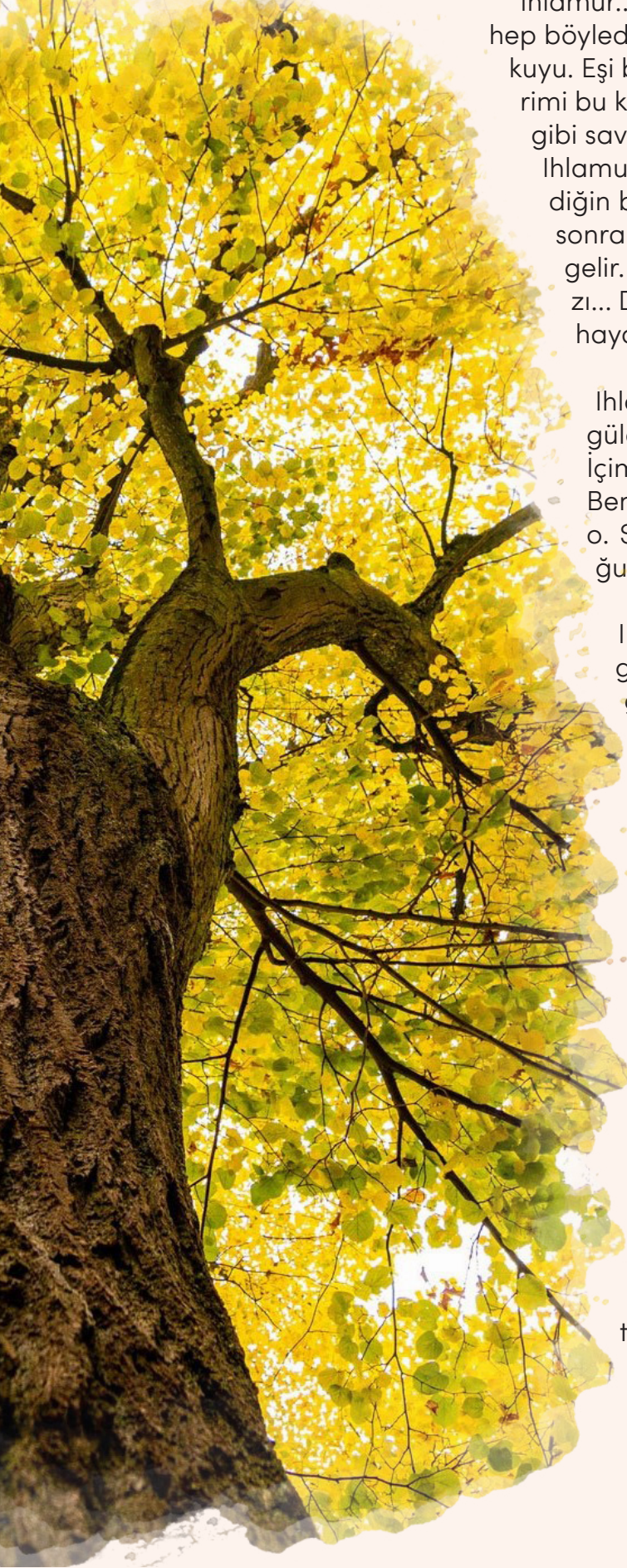
Şiirle doğduk, şiirle göçtük
Arada uzun bir hikaye
Veda vakti geldiğinde
Geceyi şiirle noktadık

Ceviz Kabuğu - 11

Bir hikâeye başladım fakat henüz sonunu bilmiyorum. Diline en çok yakışan kelimenin yolcusuyum. Nasibi kadere borçluyum. İki öznesi var bu kitabın: biri sen, biri ben. İlhamı arayan ben, ilhama vesile olan sen... Ateşi taşıyan ben, harlayan sen... Sonbahar yeli kitabın bekleme sahifesine takıldı, seni oraya bıraktım. Kendimi rüzgâra... Manayı aradığım yerde kelimelerle karşılaştım. Davayla başladığım sözü yarenle bitirdim. İmge toplamaya gelmişim ben bu dünyaya; aşkınla yok olmaya değil. Sen de bir imgesin, maşuk değil. Kabullenişim teslimiyetimden mi yoksa kaybedişimden mi? Kadere teslim olduğum yerde bir senden vazgeçemedim. Sabrı senin yolunda tükettim. Sonunun iyi biteceğini bilmektir sabır. Hakk'ın kapısından ayrılmamaktır sabır. Hakk'a tam teslimiyettir sabır. Çünkü o en derin yarayı da bilir yaranın merhemini de... Merhemi sen sandıkça daha çok yara aldım. Sabır oldu kahır. Oysa sızının en ağır olduğu yerdedir hayır. Hayır, dayanmaz bu sadır. Şayet dayansaydı, yetişirdi Hızır.

Valide

Ihlamur... Ihlamur kokusundan mıdır bilmem! Buralar hep böyledir. Ne zaman buradan geçsem tanırım bu kokuyu. Eşi benzeri yoktur çünkü bu mis kokunun. Ciğerlerimi bu kokuyla doldururum. Sonra rüzgar eser... Estiği gibi savurur bütün kokuyu etrafa. Sonrası malum.

Ihlamur kokusundan mıdır bilmem! 'Haz almak' dediğin bu olsa gerek. En güzel yazılarımı bu kokudan sonra yazarım. En güzel cümleler burada aklıma gelir. Burada idrak ederim yaşadığımı, yaşadığımızı... Düşündürür çoğu zaman, çok mu şey istiyorum hayattan?

Ihlamur kokusundan mıdır bilmem! Gözlerimin içi güler. İçimdeki çocuğu hissedirim bir kez daha. İçimdeki çocukla arkadaş olurum yalnızlığımda. Beni terk etmeyeceğini bildiğim tek gerçeğimdir o. Sen de bırakıp gitmezsin beni değil mi çocuğum?

Ihlamur kokusundan mıdır bilmem! Bütün duyguları aynı anda yaşarım bazen. Ağlarken gülmek, gülerken ağlamak, severken acı çekmek... Yağmur sonrası ıslak toprağın kokusu... Yeni kitap kokusu... Koku... Ihlamur kokusu... Hissediyorum, hepsini... Bütün kokuları alabiliyorum. Uzaklarda, şimdi çok uzaklarda...

Ihlamur kokusundan mıdır bilmem bütün hissettiklerim! Sahi, nedir bu düşündüğüm? Ne düşünürüm ben? Ne düşünür insanoğlu? Düşünmek, yaşarken düşünmek, düşünürken yaşamak... Yaşamak düşünmekse. Bir de sevmeli insan. Herhangi bir şeyi. Havayı, suyu, denizi, kitabı, kediyi, kokuyu... Sevdiğini sevmeli. Sevebilmeli. Siz de alabiliyor musunuz kokuyu?

Bu koku... Çok tanıdık bir... Daha önce hissettiğim türden. Kafa karışıklığı, kararsızlık, duygu karmaşıklığı... Bunlar tek bir şeyin göstergesi. Ihlamur!

Gerçek seni tanımak istiyorum dedi..

Gerçek ben kimdi?

Zihnimin dehlizlerinde cevabını arayıp kendi içimde kaybolduğum bu karanlık sorunun cevabını hiç bilemedim ki...

Gerçekten bu, ben değilsem ben kimim...

Yaralarını kendi saran, kendinden kaçıp kendine sığınan, ama asla başkasına boyun eğmeyen, bakışlarını gökyüzünden çevirmeyen, ağzına ılık gibi bir türkü takip herkesten daha mutlu görünen, ben değilsem...

Ben kimim!

Kendimi karanlık bir hücreye kapanmış acılarının ağırlığı ile sırlıklam ter içinde dizlerini kendine çekip karanlıkta ağlayan zayıf bir insan olarak hayal ediyorum...

Ama kendimi oraya neden hapsedtim ki...?

Küçük bir çocuk olduğumu farketmesinler diye güvende tutmak mı istedim kendimi, ya da dünyanın pisliğine karışmadan orda kalmak mı geldi içimden?

Bilmiyorum. Tek bildiğim bu lanet olası gezegenden nefret ediyorum. Gökyüzü bile fazla buraya, başka bir gezegene taşınısam ya...

Yanıma birkaç kitabı, kedilerimi, gitarımı ve kahvemi alıp çekip gitsem...

Peki başka gezegenlerde deniz var mı?

Orada da mavi mi gökyüzü? Feridun Düzağaç'ı, Teoman'ı, Bonomo'yu, Nev'i, Son Feci Bisiklet'i, Yüzyüzeyken Konuşuruz'u, bir de Oğuz abimi alıp gideyim artık...

Derler ya hasta ziyareti kısa olur. Bu yaşlı, hastalıklı dünyada fazla bile kalmadık mı

Sizce?

Denizlere inen dar sokaklardan daha dardı yüreğim
Ve daha kısıydı ömrüm sevdamdan
Omzumda ki çukurlar gözyaşlarıma göl oldu uzun vakittir
Omzumda ki kelebekler de umutla uçmak içindi hayatın çiçekli bahçelerinde
Sevdaya tutsak olup ölmeyi beklemeden önce
Bir çiçek kokusuydu aradığı sadece
Üç günlük ömründe
Öyle bir çiçek kokusu ki bu gözlerini kapattığında kalbinin ait olduğu yerde
hissettirmek kadar güçlü,
Gözlerini yaşartan o safir mutlulukla gülümsetecek kadar naif ve zarif
Tıpkı kanatlarının eşsiz tülüne dokunur gibi narin
En hüzünlü ölümmüş bir kelebeğin konacağı çiçeği bulamadan ölmesi
Bütün ömrünün evini arayarak geçip gitmesi, kanatlarında
Ve kelebekler gibiydi kalbim kanat çırpma arzusuyla umuda
Sevmek için yeniden ve sevilme için
Üç gün yaşanan sevdayı bir ömür yaşatmak için
Kelebekler gibiydi kalbim

Gözlerim Nisan'dır şimdi. Yağmur yağmur, dopdoludur şimdi.

Bir şeyler oluyor hep, öyle şeyler ki içimdeki gözyaşı okyanusuna medcezirler hediye ediyor. Öyle kabarıyor ki sular kaynağında, dayanamıyor taşıyor toprak rengi gözlerimden tuzlu sular.

Neresidir içimdeki bu tuzlu suyun kaynağı? Bir zamanlar deniz kızı mıydım, balık mıydım ya da bir deniz yıldızı mıydım? Okyanusların altında rengarenk ve ıslak bir dünyada yüzerken nazlı nazlı, bir gün bir hata işledim de acaba sudan çıkmış balığa mı döndüm? Yoksa ben miyim bu deyimle konu olan balık?

Ağlıyorum. Ona değil, sana değil, kendime, yitik zamanıma, fırtınalı zamanlarımda yıkıp geçtiklerime; yapamadıklarına değil yapmadıklarına ya da yaptıklarına... Ağlıyorum.

Güzel bir düş kuruyorum, gerçekleştiğini düşünüp ağlıyorum, ya gerçekleşmezse deyip yine ağlıyorum. Ya bir gün hiç ağlayamazsam, ya kurursa içimdeki Nisan? Ya kalbi katılaşıp, taş kesilen bedbahtlardan olursam? Bu bana en büyük ceza olmaz mı? Kurak bir toprak gibi olmaz mıyım o zaman? Ne anlamı kalır benim için hayatın, ağlayamayacaksam eğer?

Korkmuyorum ağlamaktan. Ağlayamaktan iyidir diyorum. Ağlayamamak, Nisan ya da sonbaharda yağmur yağmaması kadar kötü bir şey olurdu diyorum. Ya da baharda bir ağacın çiçek açmaması kadar umut kırıcı, ağacın çiçeği özlemesi kadar özlem dolu...

Yağmur iyidir, odur yoncaları bitiren, odur toprakları yeşerten, toprağın derinliklerine kadar işleyip nakışını, yeryüzünü bir sergi salonuna çeviren... Rahmanirrahim olan Rabbin varlığını derelere tepelere nakşeden, O yüce nakkaşı her dem zikreden, zikrini bizlerle paylaşan, zikir senfonisini besteleyen ırmaklara, derelere kendi zikrinin duruluğunu dercedendir o... Kardeşidir gözyaşı yağmurun. Belki de birlikte var oldu yağmur ve gözyaşı... Nasıl küçük bir derecik büyük bir nehirden doğar ya da bir küçük derecik koca bir ırmağı beslerse, öyle de çift taraflı bir ilişkisi vardır belki bu ikisinin.

Seviyorum ağlamayı. Hep gülenlere inat seviyorum. Hep gülmektense arada bir gülüp, çokça ağlamak istiyorum. Kalbim münbit topraklar gibi yeşersin diyorum damlaların raksında, her bir damla bir ismin zikrini hediye etsin diyorum her bir zerreme. Gözyaşlarımla var olayım var olacağsam. Bir gün kurgulanmış bu hayattan gerçek yaşamın kucağına düştüğümde, kuruyan dalların Nisan'da canlanması gibi yağmurlarla, ben de gözyaşlarımla canlanayım. Kod adı "ölüm" olan gerçek hayatın gerçekliğine gözyaşı denizimde yelken açayım.

Obsidyen Taşı

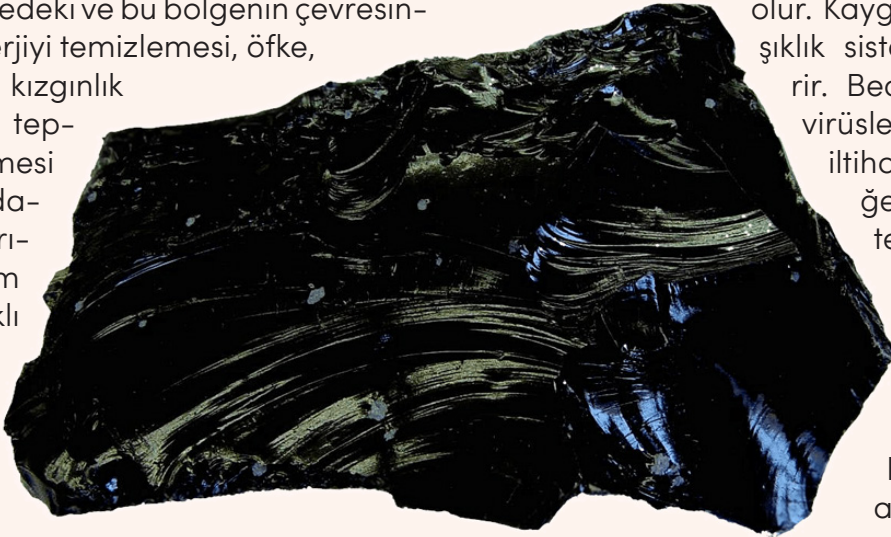
Izmirli Hasan

Obsidyen, içinde silisyum, oksijen, su, demir ve eser miktarda magnezyum bulunan bir taştır. Sertliği 5 ila 5,5 derece arasında, özgül ağırlığı 2,60'tır. Fiziksel dayanıklılık vermesi, bulunduğu bölgedeki ve bu bölgenin çevresindeki negatif enerjiyi temizlemesi, öfke, kıskançlık, hırs, kızgınlık gibi duygusal tepkileri temizlemesi en bilindik faydalarındandır. Ayrıca kan dolaşım sistemini sağlıklı tutmaya ve kas kramplarını hafifletmeye yardımcı olur. Ağrı taşı olarak da bilinir. Rahim hastalıklarının iyileştirilmesinde etkilidir. Karın bölgesinde gaz, asit gibi sebeplerle oluşan basıncı giderir.

Bilinen başka yararları da bulunmaktadır; çevreye güçlü bir enerji yayarak çevredeki

kötü niyetli insan ve hayvanların bu taşı takan kişiden çekinmesine sebep olur. Duygusal tıkanıkları ve geçmişte meydana gelen duygusal darbelerin etkisini gidermeye yardımcı olur. Kaygıyı azaltır, bağışıklık sistemini güçlendirir. Bedeni, bakteri ve virüslerin oluşturduğu iltihaplardan ve diğer toksinlerden temizler. Gribin iyileşme sürecini hızlandırır. Alerji giderimine yardımcı olur. Temas halinde elleri ve ayakları ısıtır. Akıl ve mantık gücünü artırır. Yatarken yastığın altına konulursa rüya görmeyi artırır. Bana göre herkeste olması gereken taşlardan biridir.

Sevgi ve sağlıkta kalın, hoşça kalın...

Gent, Belçika

Züleyha Banu Öztürk

2017 Eylül ayı, kalbim pır pır atıyor. Belçika'ya Erasmus yapmaya gideceğim. Başkenti olan Brüksel şehrini daha önceden biliyordum tabii ama Gent diye bir şehrin varlığından hiç haberim olmamıştı. Ama bu güzel şehir beni ilk andan itibaren büyülemeyi başardı. Küçük ama bir o kadar da kozmopolit yapısı, gülyüzlü yerel halkı, renkli kapılı evleri, büyük, kaotik bir şehirden gelmiş bir genç kızın estetik açlığını doyurmaya yetmişti de artmıştı bile. Üstelik Avrupa'nın tam ortasında olması ve Fransa, Almanya, Hollanda gibi ülkelere 3 saat mesafe uzaklıkta oluşu gezgin ruhumu daha da coşturmuştu.

Gel zaman git zaman şehri ve ülkeyi tanımaya başladıkça aslında Belçika'yı çok iyi tanımadığımı fark etmiştim. Çok küçük bir ülke olmasına rağmen (tamamı yaklaşık İstanbul kadar), 3 ayrı bölgesinde Flemenkçe, Almanca ve Fransızca olmak üzere 3 ayrı resmi dili var. Ayrıca yaşadığım bölgede,

yaşlısıyla genciyle herkes İngilizce konuşabiliyor. Benim için Belçika sadece çikolata, patates ve gezmekten ibaret iken birden çok kültürlü bir cennete dönüşmüştü. Örneğin yaşadığım şehir Gent'te Flemenkçe resmi dil olarak kullanırken, 1 saat mesafedeki Brüksel'de her şey birden Fransızca'ya dönüşüyordu.

Dil öğrenmeye her zaman ilgim olduğundan bu durum beni çok cezbedi. Bir de üniversiteye giriş sistemlerinin sınavsız olduğunu duyunca büyülediğim şehir Gent'te kalıcı bir hayat kurmaya karar verdim. Yazlık kıyafetlerimi bile getirmediğim bu ülkeden dönmeme kararı aldım. Şimdi bu serüvenin üçüncü senesini doldurmaktayım.

Burada yaşadığım özgürlük hissi ve insanların refah seviyesi beni her zaman çok etkiledi. Yaşadığım şehrin güvenli oluşu da buna dâhil. Çoğunluk büyük müstakil evlerde veya 2-3 katlı küçük apartman dairelerinde yaşa-

masına rağmen bu küçük şehirde hırsızlık oranı çok ama çok düşük. Üstelik herkesin tek başına bağımsız yaşayabilmesi için devlet tarafından sunulan imkânlar size adeta hayatı sevdiriyor.

Öte yandan bülbülü altın kafese de koysalar "Vatanım da vatanım demiş" diye boşuna dememişler. Ne olursa olsun hiçbir şey vatan hissini doldurmaya yetmiyor. O konuda da şanslıyım ki Belçika'da Türkler çok fazla. 1960'lı yıllardan itibaren işçi olarak buraya gelen yurttaşlarımız burada artık 3. nesil olarak yaşıyorlar.

Bu yüzden de hem Türk yemeklerine hem de Türk malzemelerine ulaşım çok kolay. Bazı mahalleler kahvehaneleriyle, kebabçılarıyla, bakkalıyla, kasabıyla adeta küçük bir Türkiye hissi yaratıyor. Hatta dürüst olmak gerekirse her ne kadar Flemenkçe'yi öğrenmiş olsam da gün boyunca en çok kullandığım dil hala Türkçe burada. Belçika halkı da tabii ki Türk kültürüne karşı çok ilgili. Yemeklerimizi, adetlerimizi, tarzımızı, kültürümüzü ilgiyle takip ediyorlar. Örneğin Ramazan aylarında beraber oruç tutan ya da iftara misafir olarak gelenler çok oluyor.

İşte böyle... Bu güzel ülkede üç senedir artık burada ailem olan insanlarla hayatımıza devam etmekteyiz. Bir gün yolunuz düşerse hiç düşünmeden ziyaret etmeniz gereken şehirlerden birisi Gent. Herkese kucak dolu sevgi ve saygılarımla..

Günbatımından bir çıkmaz sokakta kaldı çocukluğum
Çocukluk.. bir kelebek, bir boyunbağı ve bir şiir..
Trenle karşılardı ölümün ıslak yüzünü bulutlar
Her yağmurda evden kaçmış yavru bir şemsiye bulur,
Birlikte ıslanırdık..
Başımı dayadığım pürüzsüz ağaç dalındandı omuzları,
Kıvrımı duygusaldı şemsiyemin, dilimleri elma şekeri yaşındaydı
Uzaklara dalar giderdi bazen, acılarınınsa saçları beyazlamıştı
Balkonun boğaza bakan tarafında gizlice buluşur,
Martıları koklardık yaşlı kanatlarından
Bir o yağmura hasretti, bir ben

Dibi görünmeyen bir kuyunun etrafından dolaşırdı terliklerim bir zamanlar..
Parmaklarımı boyardı dallar, çamur rengi yüzüklerim vardı
Birlikte saklambaç oynardık mavimtrak yapraklar arasında
Bomboş kalmış dallarından utanmazdı kiraz ağacı
Çıplaklığını saklamak için çocuk ruhumuzla sarılırdık ona
Ve onun kalbine saklanırdık, saklanırken de hiç aç kalmazdık

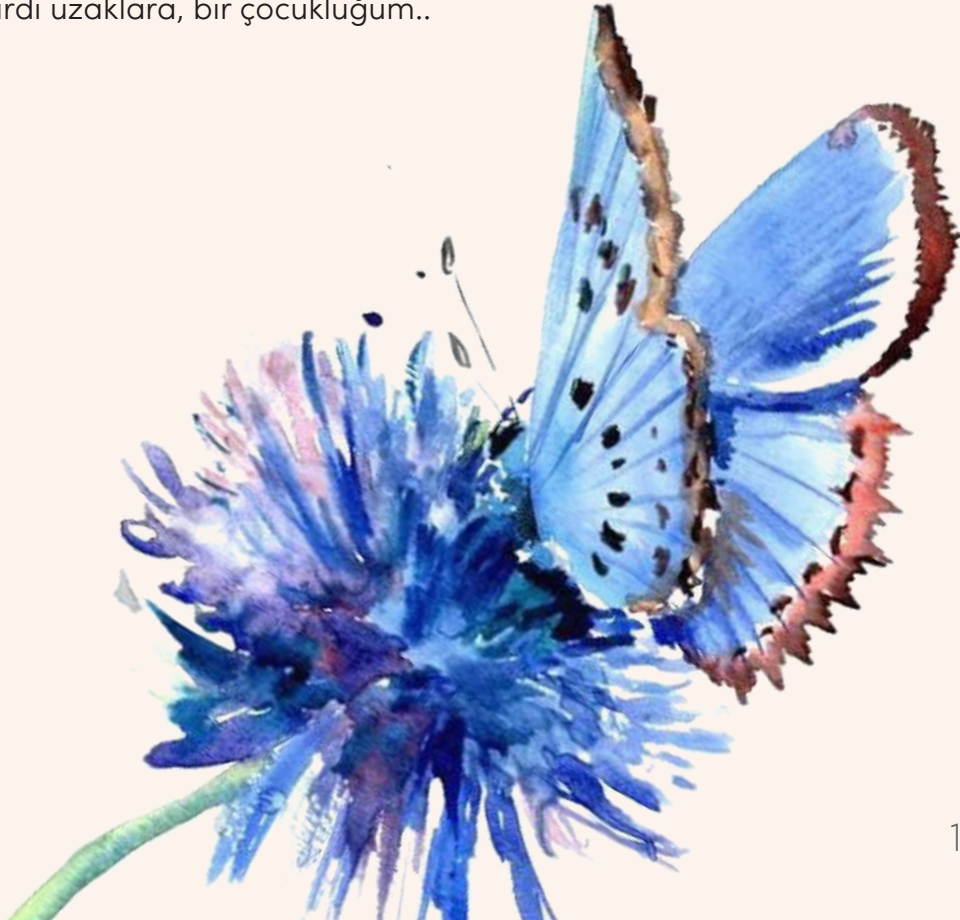
Ona sığınmamızı severdi kiraz ağacı,
O büyüktü, kocamandı..
Ona kadar sayın derdi, bulayım sizi..
Ona kadar saymak kısa değildi o zamanlar
Çocuk mesafesiydi on sayısı
Bakkaldan alınan ekmeğin el yakan sıcaklığında
Ve babanın verdiği harçlık kadar bozuktu sayması...
Saklambacı kaybeden, kulağına kirazdan küpeler takardı,
Bir ağaç ebelenirdi, bir ben
Bir o süslenirdi, bir çocukluğum
Takacak kiraz kalmadığında gözyaşlarımızı sayardık damla damla
Bir ağaç ıslanırdı, bir ben...

Küçüktüm öğrendiğimde, şairlerin kelebek boyunbağı olmalıydı
Kendi besteleri, acılarını melodisinde barındıran..
Şarkıları vardı konuşmayı gerektirmeyen dişlerle
Sözlerin içinden geçip gittiği, saydam ve delikli şarkılar
Notalar boyu uzardı yollar ve o yolların sonuna doğru
Vapur düdüğü gibi nefessiz kalana dek koşmak gerekirdi
Çünkü çocuk olmak demek sevmek demekti denizlerce
Kalbinin çarptığı yere kadar sevmek
Ve kimseyi bu sevgiden mahrum etmemek

Kelebekten bir arkadaşına ihtiyacım vardı o zamanlar..
Ölümü kanatlarında saklayarak her gün yeniden başlayan hayata
Geçmiş, geleceği olmayan ve kiraz ağacını kıskanmayan..
Şiir yazmayı bilen hem de hiç usanmadan seven bir arkadaş
Birlikte kokusu uçuşan kamufrajlar yapardık geçmiş zamanda,
Tanınmaktan korkmadan rengarenk kanatlar takardık..
Tekerlemeler ezberler, küplerin içine tepeleme teperdik
Küplerce tekerlememiz vardı küplerde ve küplüceydi hepsinin kafiyeleri de..

Çocukluğumun kırmızı erkek montu vardı ne zaman giyse içinde kaybolduğu
Ne zaman kelebeğe giydirse düğmelerinin iliklenmediği..
Seni, derdi kelebek
Terk edeceğim günün birinde
Söylenecek söz kalmadığında ve mısralar bize küstüğünde
Şarkılarda hatırlarsın beni, merak etme..
Bir şey diyemezdi çocukluğum, içine içine ağlardı anca..
Arkadaş,
Sen de gitme, diyemezdi
Bir o susardı, bir ben
Bir kelebek uçardı uzaklara, bir çocukluğum..

Aile ile balkonda içilen çayın verdiği huzura rağmen içini bir hüznün kaplamıştı o akşam. Neşeyle gülen gözleri anlık dalmaya iten sebeplerin kötü bir geceye, iç acıtan şarkıya ya da anıları hatırlatan o kokuya ihtiyacı yoktur. Tıpkı en kötü hissettiğimiz anlarda yüzümüzü hiçbir şeyin güldüremediği gibi. Duyguların birbirine hükmedemeyecek kadar eşit güçleri vardır. Çivinin çiviye sökemediği, dinsizin hakından imansızın gelemediği tek alandır duygular. O an iç müziğinin ritmi ne ise; kalbin, ruhun sadece ona ayak uydurur.

Nil kendisinin çözemediği sorunlarını dışarıya aktarmaktan hoşlanmazdı. Çünkü iç müziğinin sesini dışarıdan gelen yabancı seslerin bastıramayacağını bilirdi. Bu sebepten çocukluğundan bu yana yaşadığı her duyguya şahit olan odasına geçti. Düşündü, düşündü... O akşam film şeridi dediğimiz olayın sadece ölmek üzere olan insanlara ait bir şey olmadığını anladı -en azından o şeridi görebilmek için ölmek şart değildi-. İnsanın hiç geçmeyen 5 dakikaları vardır. Ölmek üzere olduğunu bilirsin; ama sonuç iki durum için de her zaman belirsizdir. Düşünmeye devam etti sonra. İlk kalp kırıklığından başladı. Bunu ilk aşık olduğunda yaşamıştı. Aşık olmanın gerektirdiği duyguları tek seferde yaşamayı başarmıştı. Ama yine de hayran olup cesaretine, devam etti denemeye. Çünkü o sevmeyi seviyordu. Asıl gücün duyguda olduğunu biliyordu. Hayal kur-

maktan, güzel olanı aramaktan da beklemekten de vazgeçmedi.

Gözünün önüne getirdi tüm yaşanmışlıkları. Hepsi için cevaplanmamış tek bir soru vardı. Kimini az kimini çok sevmişti. Ama sevmek duygusunu hep var etmişti içinde. Peki sonuç neden hep aynıydı? "Sana hep sevgiyle geldim. En çirkin anlarında bile kusurunu görmedim. Sana hiç kötülük getirmedim, kötü olmanı hiç istemedim. Bunca şeye rağmen sırtını döndüğünde yüzünde oluşan nefretin, dilinden dökülen kötülüklerin sebebi ne?"

Bunun cevabını kendisi veremezdi. İşte tam da bu sebepten içinde onu hep düşünmeye iten o müziğe söz ekleyemiyordu. Bu yüzden o ritim hiç değişmiyordu. "Öyleyse hayaller kurmama izin verme Allah'ım. Hiçbir zaman karşılık bulmaması düşüncelerimin, tüm gerçekliğiyle göremeyiş gözlerimin, hiçbir zaman olmayacağına inanmak da benim kalbimi kırıyor. Muhatabı olmayan kırgınlığın sorusunu bile soramıyorum." dedi tüm yorgunluğuyla. Sonrasında bunun gerçekleşme ihtimalinin verdiği o korkuyla umuduna sarılıp devam etti sözlerine. "Bana öyle bir haber getir ki merhametinden; kendi hikayemi yazabilecek kudreti bulabileyim parmaklarımda. Minnetim olmasın adımları dahi hatırlamayacak olan insanların cümlelerine. İzin ver en güzel ezgileri ekleyebileyim iç müziğime, sözlerim dansa kaldırsın ruhumu, can versin her hüznümde ayaklarıma.

Diyetisyen Müzeyyen Özal ile

RÖPORTAJ

Hoş geldiniz, bize biraz kendinizden bahsedebilir misiniz?

Merhaba, ben Müzeyyen Özal. 1997 yılında Hatay'ın Antakya ilçesinde doğdum. İlk ve ortaöğretimimi Antakya'da tamamladıktan sonra üniversite okumak için, yaşadığım şehirden ayrıldım. Üniversitenin ilk yılını Ankara'da okuduktan sonra geri kalan eğitimimi Gaziantep Sanko Üniversitesi'nde tamamladım. 2019 yılında mezun oldum. Hatay aşığı bir insan olarak mezun olur olmaz hasretle memleketime koştum. 2019 Aralık'ta kurulan Göztepe Antakya Futbol Okulu'nda diyetisyen olarak göreve başladım.

Diyetisyenler ne yapar?

Bizler, kişiye özel beslenme programları ile sadece zayıflama veya kilo alma ile sınırlı kalmayan; hastalıklarda, gebelik ve emzilikte, çocuklukta, ergenlikte, yeme davranışı bozukluklarında, sporcuların beslenmesinde yani kısacası her durumda beslenmeyi düzenleyen tek yetkili meslek grubuyuz.

Çalışma alanlarınız nelerdir?

Hastaneler, sağlık ocakları, yemek şirketleri, okullar, özel sektör vb. insanın bulunduğu her yerde diyetisyen olmalıdır.

Bu bölüm size neler kattı?

Bu bölümle birlikte farkettim ki ben, sağlıklı beslenen ve yemeklerle bağı kuvvetli olan bir bireymişim. Yaşam

mak için yemek ve yemek için yaşamak ikileminde ben yemek için yaşamayı tercih eden tarafmışım. Tabii ki her zaman sağlıklı beslenmek mümkün olmuyor. Ama bu bölümü okuduktan sonra sağlıklı besinlerin bana zararını daha net gördüm. Bu besinlerden tamamen uzak yaşamak ne yazık ki mümkün değil. Çünkü beslenme sadece karın doyurmak değil, ruhu da beslemektir. En azından öğünlerdeki yanlış tercihleri nasıl onarabileceğini bilmek, bir yanlışın diğer yanlışını doğurmaması, hayat düzeyinin tamamen olumsuzla dönmemesi için beslenme bilgisi çok önemli.

Mesleğinizin zorlukları nelerdir?

İnsanlarla iletişim kurmak gerçekten zor. Farklı farklı birçok insanla bir araya geliyoruz ve bu meslekte karşılaştığımız her insanın beklentisini mümkün olduğunca karşılamak gerekiyor. Bireyler sadece beslenme danışmanlığı değil bir nevi yaşam koçları olmamızı bekliyor. Doğal olarak bu durum fazlasıyla zaman ve emek sarfetmeyi gerektiriyor. Bu sebeple mesleğini sevmeyen birinin kolayca yapabileceği bir iş değil. Başka bir zorluk daha var ki bu konuda oldukça muzdaribiz, diyetisyenler olarak mesleğimizi icra etmenin yanında bir de diyetisyencilik oynayan insanlarla savaşmak zorunda kalıyoruz. Eğitim düzeyi maalesef etki etmiyor. Sağlıklı beslenmeye ilgisi olan, daha önce kendi yöntemleriyle kilo veren/alan, tıp eğitimi aldığı anda beslenme konusunda da uzmanlaştığını sanan, insanların beslenmeye olan zaafını kullanmak isteyen her insan kendinde işimize karışma hakkı buluyor. Maalesef ki her gruptan insan kendini diyetisyen ilan ederek çevresini yalan yanlış bilgilerle zehirlemekte ve insan sağlığıyla oynamaktadır.

İşinizin en sevdiğiniz yanı nedir?

Ben hayatım boyunca insanlarla ilgilenmeyi, iletişim halinde olmayı çok sevdim. Bu mesleğin benim için en güzel yanı insanlarla iç içe olabilmek. Her insanla özel olarak ilgilenip, onların beslenmesinden günlük yaşamına kadar her anlarını tanımak ve sadece onlara ait olabilecek uygun beslenme programını ayarlamak aslında çok kolay bir iş değil. Beslenmenin tek bir doğrusu ya da tek bir yanışı yok. Her birey için farklı ve biz diyetisyenler her danışanımız için bambaşka yollar seçiyoruz. Böylece diyetisyenlik hiçbir zaman monoton bir meslek haline dönüşmüyor.

Bu bölümü okumayı düşünenlere önerileriniz nelerdir?

Eğer sosyal bir birey değilseniz ve gerçekten sabrınızı, zamanınızı bu mesleğe ayıramayacaksanız tercihinizi başka bölümlere yöneltmenizi tavsiye ederim. Biz sağlık sektöründeyiz ve emin olun bu bölümü okumak, başarılı bir diyetisyen olmak kolay değil. Okul bir şekilde biter elbet. Ama hayatınızın geri kalan döneminde başarınız ve mutluluğunuz için sevemeyeceğiniz bir mesleği yapmanızı tavsiye etmem. İyi araştırmalısınız. Bazı insanlar bu mesleğin kolay ve rahat bir meslek olduğunu düşünüyor. Oysa hiç öyle değil. İlerde rahat etmek için tercih edeceğiniz bir meslek arıyorsanız yanlış bölümdesiniz. Sadece mesleğinizi yapmayacak, aynı zamanda mesleğinize karışan insanlarla savaşarak, yanlış bilgileri temizlemekle uğraşacaksınız. Ancak mesleğinizi gerçekten seven biri iseniz bu bölümü okumak da mesleği icra etmek de oldukça eğlenceli olacaktır. Şahsen ben zevkle okudum. Ve bu işi zevkle yapabilecek herkese diyetisyenliği önerebilirim.

Mezun olduğunuz okuldan memnun musunuz?

Eğitim kadrosu olarak ülkedeki birçok okuldan daha iyi olduğunu düşünüyorum. Fakat yönetim olarak oldukça yetersiz bir okuldu. Birçok konuda öğrencilerinin beklentilerinin altında kaldı. Okulun merkezi olması oldukça avantajlıydı ama mevcut bir kampüsümüz, hatta ders aralarında hava almak için çıkabileceğimiz ufak bir bahçemiz bile yoktu. Bu okulu seçmemdeki en büyük etken hastanesinin olmasıydı. Ama açık konuşmak gerekirse ben aradığımı bulamadım.

İlerideki hedefleriniz neler?

Hatay'ı çok seviyorum ve bu sevgiyi mesleğimle birleştirmek istiyorum. Hatay gastronomisini diyetle yorumlamak, herkese bu lezzetleri anlatmak istiyorum. Aslında bu hayalime kendi çapımda başladım diyebilirim. 2020 Ocak ayından beri aylık bir gazetede 'Gastro Diyet Köşesi' yazıyorum. Burada Hatay yemeklerini sağlıklı beslenmeyle nasıl birleştirebiliriz, hangi yemekleri hangi mezelerle tüketebiliriz, pişirme yöntemi yanlış olan yemekleri nasıl sağlıklı hale getirebiliriz gibi sorulara yanıt bulmaya çalışıyorum. Daha sonra hem Hatay yemeklerinin hem de diyet yemeklerinin içinde bulunduğu bir "Diyet Kafe" projesi geliştirmek istiyorum. Zaman ne getirir bilemem ama umarım hayallerimi getirir.

Yeniden Doğuşun Kitabı:

MAVİ SÜRGÜN

Nurunnisa

Halikarnas Balıkçısı'nı bu kitapla tanıdım. Daha doğrusu kim olduğundan haberim vardı elbette. Ancak okuduğum ilk kitabıydı. Halikarnas Balıkçısı'nı tanımak isteyenler için çok güzel bir başlangıç kitabı Mavi Sürgün.

Kitapta, haksızlık sonucu sürgüne gönderilen birinin başından geçenler anlatılıyor. Tabii anlatan sanatçı olunca mesele, olay aktarımından farklı bir boyuta taşınıyor. Halikarnas Balıkçısı'nın kullandığı dil o kadar samimi ki okurken karşımda tertemiz bir biçimle anılarını anlatan bir büyüğüm varmış hissine kapıldım. Ayrıca yazılanlar birinci ağızdan çıktığı için Halikarnas Balıkçısı hakkında tahmin edemeyeceğim kadar çok şey öğrendim.

Kabaağaçlı, anılarından oluşan kitabında sürgünle yaşamayı, yaşatmayı keşfetmiş olduğunu büyük bir coşkuyla anlattığını gördüm. Kendisi bunu şöyle ifade ediyor: "Hayat, bir yerde değil insanda olur. Yaşamak, gönlü de dünyayı da aşar taşarcasına hayatla doldurmak demektir."

Anlattıkları, hissettirdikleri çok değerliydi. Lisede Cevat Şakir Kabaağaçlı'nın Bodrum'a sürüldüğü için Mavi Sürgün'ü yazdığını duyduğumda "Hadi canım Bodrum gibi sürgün yeri mi olurmuş?" demiştim. İstanbul'dan başka yerde yaşamamış biri için o dönem şartlarında bal gibi olurmuş... Ancak Bodrum'a varana kadar kendisinin de fark ettiği üzere Halikarnas

Balıkçısı'nın asıl sürgünü İstanbul'muş. Rutin denilen şey onu mahvetmiş, kendi hayatından sürmüştü meğer.

Bodrum'a sürüldükten sonra orayı çok sevmiş. Hatta Bodrum'un eski adı olan Halikarnas ile anılmaya başlamış. Bu yüzden Cevat Şakir Kabaağaçlı'yı Halikarnas Balıkçısı yapan Mavi Sürgün'dür diyorum.

Bir haksızlık sonucu Bodrum'da mahkum edildiği kalebentlik yeniden doğuşuna sebep olmuş. Onunki sürgün edilmek değil bir ağaç gibi sürgün vermişti. Verdiği sürgünle Bodrum'a nefes olmuş. Sürgünle yaşamayı, yaşatmayı keşfetmiş. Türkiye için öyle yararlı şeyler yapmış ki saymakla bitmez. Mesela ülkemizde hiç olmayan ama Bodrum'un iklim şartlarına uygun bitki tohumlarını bir bir keşfedip özenle yetiştirmiş. Günümüzde Bodrum'a gittiğimizde gördüğümüz rengarenk çiçeklerin ilk yetiştiricisi ve Türkiye'deki narenciye çeşitliliğinin sebebi oymuş yani.

Cevat Şakir Kabaağaçlı sanata bambaşka bir boyut kazandırmış. Sanatını sadece kalemle kağıtla değil taşla, toprakla, denizle icra etmiş. İlmek ilmek işlemiş eserini doğaya, topraklarımıza. Siz de kendisine hayran olmak ve yaşamının aynı zamanda yaşatmaktan geçtiğini öğrenmek için mutlaka okumalısınız.

Sevgiler

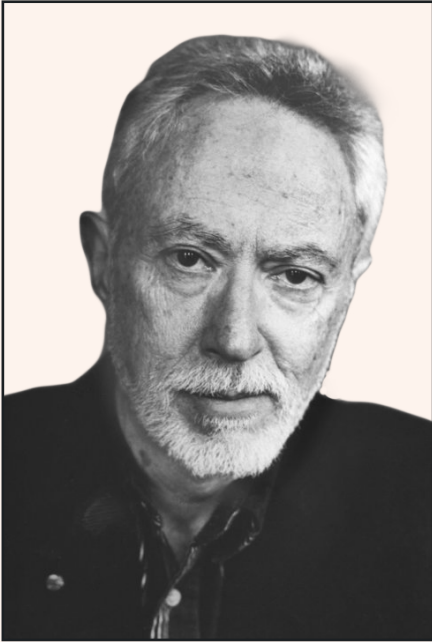
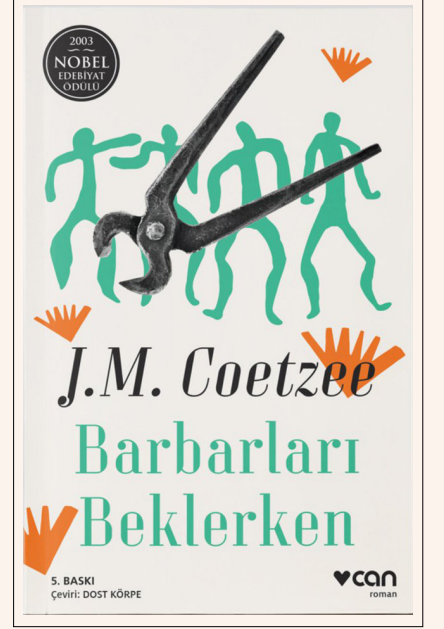
J. M. Coetzee'den Barbarları Beklerken

Burcu Ünlü

1940 doğumlu John Maxwell Coetzee, Avustralya'da yaşayan Güney Afrikalı yazar ve akademisyen. Daha ziyade J. M. Coetzee olarak bilinir. Avukat bir babayla öğretmen bir annenin oğlu olan Coetzee, Cape Town Üniversitesi'ni bitirdikten sonra Teksas Üniversitesi'nde edebiyat doktorasını tamamlar, 1972'de Güney Afrika'ya dönerek Cape Town Üniversitesi'nde ders vermeye başlar.

Coetzee, eserlerinde "analitik zeka ve verimli diyaloglarla yabancılaşma"yı anlattığından ötürü 2003 yılında Barbarları Beklerken kitabı ile Nobel'e layık görülüyor ve bunu kesinlikle hak ediyor.

Hayali bir imparatorluk... Bu imparatorluğun sınır bölgesinde bir kasaba ve bu kasabada yaşayan vicdan sahibi, hukuksuzluğun diz çöktürdüğü bir sulh hakimi. Barbar olarak nitelenen kişiler ise hayvancılıkla geçinen, dağ bayır gezen göçebe insanlardır. Devlet yetkilileri, askerler. Yerleşik halk tarafından sürekli aşağılanan, her türlü baskıya eziyete layık görülen, toplumun bilmem kaçınıcı kesimidir barbarlar. Gerçekten dünyanın acılar tarihinde katlanmakta zorlandığım ne varsa hepsi bu kitapta yer alıyor. Adaletsizliğe bir kez daha lanet ediyor insan ve soruyor kendine: Gerçek barbarlar kim?

Yazarın Türkçede yayımlanmış eserleri:

- Barbarları Beklerken
- Michael K. Yaşamı ve Yaşadığı Dönem
- Düşman
- Demir Çağı
- Petersburg'lu Usta
- Utanç
- Yavaş Adam
- Taşra Hayatından Manzaralar
- 2013 yılında yayımlanan 'The Childhood of Jesus' adlı kitabı Mayıs 2015 itibarıyla halen Türkçeye çevrilmemiştir.

Ah Çocukluğum

Fahriye Ak

Şeker şerbet çocukluğum
Bal kaymak çocukluğum
Çerden çöpten yapılmış bebeğim
Yarık yırtık et topum
İşte bütün mal varlığım

Annem işçi babam işçi
Evimiz gecekondur iki odalı
Zengin miyiz, fakir miyiz kimin umrunda
Şeker şerbet çocukluğum
Bal kaymak çocukluğum

Kışları soba başında, bütün aile bir arada
Üstünde kestane, kuzinesinde patates,
Sabahları sobada kızarmış ekmek
Yanında da adaçayı, ihlamur ah!
Ne zengin sofralarımız vardı
Ne de mutlu yer içer, mutlu mutlu yaşırdık

Ah çocukluğum vah çocukluğum
Şeker şerbet çocukluğum
Bal kaymak çocukluğum

Yazlarımız daha bir güzeldi
Ayağımız toprağa değer değmez
Kurardık oyunları, ortada sıçan,
Yakar top, yedi kiremit, çelik çomak,
Saklambaç, havadan istop...

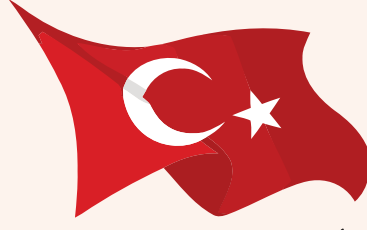
Ah çocukluğum vah çocukluğum
Şeker şerbet çocukluğum
Bal kaymak çocukluğum
Canımız çıkardı, kan ter içinde kalırdık
Sadece tuvalete ya da su içmeye girerdik eve
Oyunların hakkını çok güzel verirdik
Mızıkçılık yapardık, oyuna almayız derdik
Ertesi güne her şeyi unuttur, hep birlikte
Oynarlara kaldığımız yerden devam ederdik

Ah çocukluğum vah çocukluğum
Şeker şerbet çocukluğum
Bal kaymak çocukluğum

Stres, depresyon, playstation, zengin fakir
Güzel çirkin, markalı markasız, internet
Bütün bunları bilmezdik. Çünkü biz
Ayakları toprağa değen çok mutlu çocuklardık...

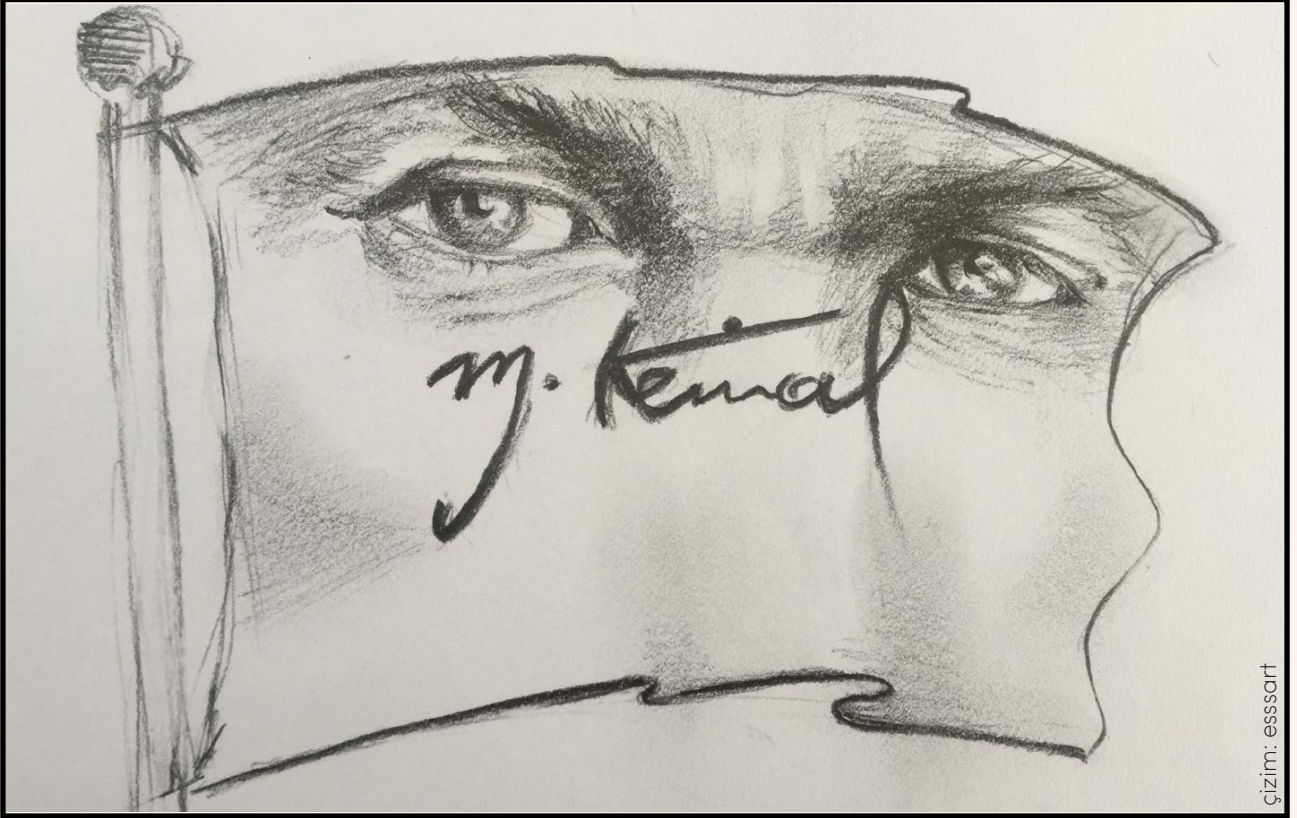

19 Mayıs Atatürk'ü
Anma, Gençlik ve
Spor Bayramınız
Kutlu Olsun!

“Vazgeçenler değil,
mücadele edenler
tarihe geçer.”

K. Atatürk

Nevzat Tarhan

“ Zafer, umudunu sonuna kadar muhafaza eden komutanların kâridir. Komutan binde bir ihtimalle bile olsa savaşı kaybedeceği fikrine kapılsa, mağlup olur. Yenilmek gibi bir seçeneği düşünmemelidir ki mücadele edebilsin. ”

“ Ne zamana kadar kan, ne zamana kadar ıztırâb ve meşakkat! Ne zaman bu kadar mebzul akan genç kanı ve göz yaşına mukabil bir avuç toprağımız bize kalacak? ”

Ateşten Gömlek, Halide Edip Adıvar

...

Kocatepe yanık ve ihtiyar bir bayırdır,
ne ağaç, ne kuş sesi,
ne toprak kokusu vardır.

Gündüz güneşin,
gece yıldızların altında kayalardır.

Ve şimdi gece olduğu için ve dünya karanlıkta daha bizim,
daha yakın, daha küçük kaldığı için ve bu vakitlerde topraktan
ve yürekte evimize, aşkımıza ve kendimize dair sesler geldiği için
kayalıklarda şayak kalpaklı nöbetçi
okşayarak gülümseyen bıyığını seyrediyordu Kocatepe'den
dünyanın en yıldızlı karanlığını.

Düşman üç saatlik yerededir ve Hıdırlık tepesi olmasa
Afyonkarahisar şehrinin ışıklan gözükecek.
Kuzeydoğuda Güzelim dağları ve dağlarda tek tek ateşler yanıyor.

Ovada Akarçay bir pırıltı halinde ve şayak kalpaklı nöbetçinin hayalinde
şimdi yalnız suların yaptığı bir yolculuk var:

Akarçay belki bir akar su, belki bir ırmak, belki küçücük bir nehirdir
Akarçay Dereboğazı'nda değirmenleri çevirip ve kılçıksız yılan balıklarıyla
Yedişehitler kayasının gölgesine girip çıkar.

Ve kocaman çiçekten eflatun kırmızı beyaz ve sapları bir,
bir buçuk adam boyundaki haşhaşların arasından akar.

Ve Afyon önünde Altıgözler köprüsünün altından
gündoğuya dönerek ve Konya tren hattına rastlayıp
yolda Büyükçobanlar köyünü solda ve Kızılkilise'yi sağda bırakıp, gider.

Düşündü birdenbire kayalardaki adam kaynakları ve
yolları düşman elinde kalan bütün nehirleri.

Kim bilir onlar ne kadar büyük, ne kadar uzundular?
Birçoğunun adını bilmiyordu, yalnız, Yunan'dan önce
ve Seferberlik'ten evvel Selimşahlar çiftliğinde ırgatlık ederken
Manisa'da geçirdi Gediz'in sularını başı dönerek.

Dağlarda tek tek ateşler yanıyordu.
Ve yıldızlar öyle ışıltılı, öyle ferahtılar ki şayak kalpaklı adam
nasıl ve ne zaman geleceğini bilmeden güzel, rahat günlere inanıyordu
ve gülen bıyıklarıyla duruyordu ki mavzerinin yanında,
birdenbire beş adım sağında onu gördü.

Paşalar onun arkasındaydılar.

O, saati sordu

Paşalar: 'Üç', dediler.

Sarışın bir kurda benziyordu

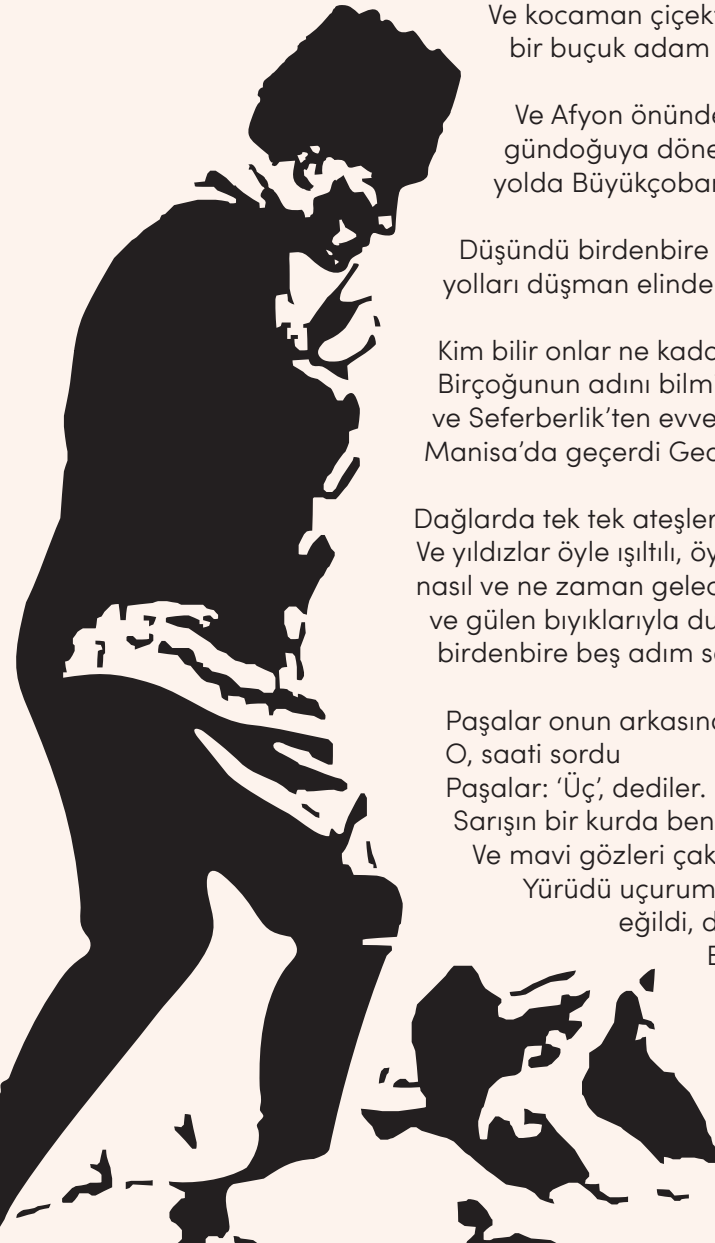
Ve mavi gözleri çakmak çakmaktı.

Yürüdü uçurumun başına kadar,
eğildi, durdu.

Bıraksalar

ince, uzun bacakları üstünde yaylanarak
ve karanlıkla akan bir yıldız gibi kayarak
Kocatepe'den Afyon ovasına atlayacaktı

...

Kuşlar Meydanı vardı bir zamanlar. Daha paytak paytak yürürken götürürlerdi beni, hatırlıyorum. Yerden birkaç karış havalanmalarını görmek adına oradan oraya koştu-
rup divane olurdum. Sonra, küçük kahverengi olanlarını büyük lacivert olanların yavrusu sandığım o kuşlar en büyük korkum oldu. Bunda, yedi yaşındaki bir psikopatın, yanımda, kuşların insan gözlerini nasıl gagaladığını anlatmasının etkisi var. Az ötedeki, zaten şehirde birkaç tane bulunan parklardan şehrin en merkezinde olanını benim için yaptıklarını düşündüğüm zamanlardı o zamanlar. Çünkü sadece bana ait olan annem götürüyordu beni oraya. Parkın sınırlarını belirlemek adına döşenmiş çalılardan ise nefret ediyordum: Her an içerisinden çıkabilecek bir kuş, gözlerimi oyabilirdi! Bu, çok korkunç olurdu gerçekten. Benim parkımda bu kadar korkutucu şeyler ne arıyordu?! Aidiyet hissi o zamanlar böyle bir şeydi: Bugüne dair yalnızca güzel şeyler... Hem, ikizimin olması da annemin sadece bana ait olması gerçeğini değiştirmiyordu. Yalnızca suda uçan beyaz kuşları da fark etmiştim ama onlara zincir vurulamayacağını duymamıştım henüz. Bu yüzden, yalnızca suda uçmaya devam edebilirlerdi.

Kendisiyle anlaşmayı becerebilmeli insan. Sevmek zorunda değil. Farkına varmadan sırlar biriktirse... Yalnız kendisinin bildiği insanları tanıyor olsa... Yalnız başına yürüyebilse ve korkular taşımasa yüreğinde mesela... "Çocuksu aidiyet, bugüne dair yalnızca güzel şeyler..."

Helalleşmek lazım!

Binlerce şey dolanıyor insanın kafasında yazarken. Neye niyet ediyorsun – bambaşka şeyler yazıyor kalem. "Kalem hükümrânlığı" diyorlarmış buna.

- Ne hükümrânlığı biladerim, çocuksu aidiyete n'oldu hani?
- Kendimden kaçmaya çalışırken kendimi köşeye sıkıştırınca, diyim...
- ...
- fff, öyle işte ya :(

Muhtemeldir ki bu, düşündüklerimi yazmama gayretim içinde, daha sonra okudukça bu yazılmış olanları, düşündüklerimin çoğunu hatta belki hepsini unutmuş olacağım. Öyle ya, onca güzel şeyin unutulmasına müsaade ediliyor, belki de ortaya çıkan bu yazının varlığını da unutacağım. Unutmuş olursam da çok mutlu olurum, parmakla sayılabilecek kendimle gelişmediğim anlarıma bir parmak daha kalkmış olur; kendine ait sırlar olmasına değinen biri, ân'a, kendinin bile bulamadığı sırlar saklamış olur.

Cahit Bey de böyle mi düşünüyordu acaba, ne dersin güzel insan?

Merhaba Sonbahar,

Bir ay daha geçti ömrümüzden ve ben yine hasret kaldım yüzüne, sesine, kelimelerine.. Takvimden kaç yaprak düştü sayamadım göz kapaklarıma. Hükümsüz zaman, hükümsüz yollar..

Ben sana hissettim. Senin sevginde buldum kalbimi. Sonbaharda esen bir rüzgardın, içime doğdun. Kalbimin kapılarını kimse böyle çalmamıştı. Bir bakmışım gözlerin gözlerimde, bir bakmışım yağmurlar yüzümde.. Sonbahar, sen gittin gideli bir hasret ki içimde.. Kelimeler gücünü yitirdi benliğimde..

Şiirler sana yazılıyor.. Sen satırlardasın, sen sayfalarda.. Ben dünyanın öbür ucunda, beklemlerin en yalnızıyım.. Bekleyenlerin en özlemlisi.. Sorsam ya bu yol bizi nereye götürür? Sensiz bir dünyanın penceresinden dahi bakamam. Gel bitsin bu boşa ayrı kalış. Bu gereksiz mesafeler aramızdaki. Yeryüzü dev bir mavilik, yüzsem karşı kıyıda mevsim hep sonbahar.. Ne bir keder ne bir gözyaşı geçmiş..

Şimdi burada olsan, belki bir yaz akşamı gülleri beraber izlerdik, yahut her yere yayılan kokusuna aldırırdı bakışlarımız çiseleyen yağmurun.. Omzuna konan bir kuş uçmayı öğretirdi belki.. Yanıbaşından Sonbahara tutulmuşum.. Bakıyorum uykusuz saçlarına.. Dokunabiliyorum.. Sesin kulağıma fısıldama mesafesinde.. Kim demiş sevda talihsizlik diye? İsmime anlam oldun sevdiğim ruhumun en derininde..

Ne iyiydi son bir kez daha çarpsa bakışların bakışlarıma, kalbim duracak gibi atsa.. Yan yana olsak ama hiç susmasak.. Rüzgara kapılmış kalpler gibi oradan oraya savrulsak, ama hiç ayrılmasak.. Ne iyiydi “iki mevsim boyu güvercin” olsak, kavuşsak...

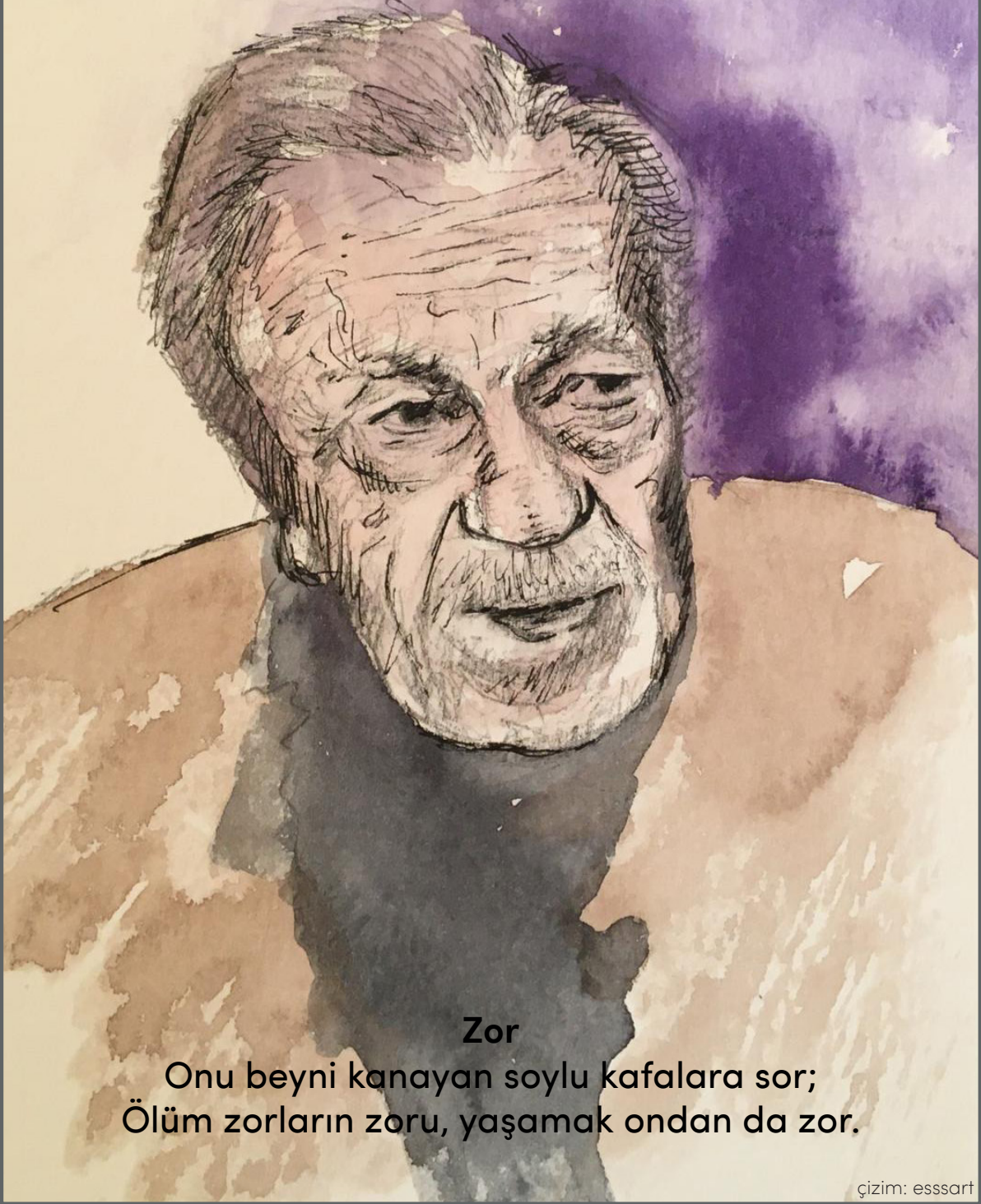
“Aynı daldaydık, aynı daldaydık...
Aynı daldan düşüp ayrıldık,
Aramızda yüz yıllık zaman, yol yüzyıllık...
Yüz yıldır alacakaranlıkta koşuyorum ardından...”

İlkbahar'ın

Karikatüristik

"Bana 'çağdışı' diyorlarmış. Ne büyük bir onur! Ben bu çağın dışında kalmayayım da, içinde mi boğulayım?"

Zor

Onu beyni kanayan soylu kafalara sor;
Ölüm zorların zoru, yaşamak ondan da zor.

çizim: essart

Necip Fazıl Kısakürek

9 Haziran 1904 - 25 Mayıs 1983

İstanbul'un Taş Sokakları

Sevinç Beysun Sağar

Yürüyordu taş sokaklarında İstanbul'un. Hava yeni yeni aydınlanıyordu. Esnaf olabildiğince heyecanlı ve hareketli idi bu sabah. Dükkanının önünü yıkayanlar, sokağın karşısındaki komşusuna selam verenler, hayırlı işler dileyenler...

Yürüyordu taş sokaklarında İstanbul'un. Önceden de geçmişti buradan. Sinirliydi, asfalyaları atmıştı* iyice. Muallimesi onu bütün sınıfın önünde azarlamıştı. Sevme-yecekti artık onu, görmeyecekti annesi gibi. Hayran olmayacaktı ona. Çalışmıyacakları sınavlarına heyecanla işte!

Yürüyordu taş sokaklarında İstanbul'un. Önceden de geçmişti buradan. Heyecanlıydı. Tüm dünya onun içindi sanki! Tüm dünya ona'ydı, her şeyi yapacak gücü vardı ve buna inancı tamdı. Bıyıkları yeni terlemişti henüz. Bir de düşmüştü ki bir sevdaya, sormayın gitsin. Seviyordu. Çok seviyordu. Her şeyi, herkesi seviyordu. Uçan kuşlara baktı, onları da sevdi. Köşedeki muhallebiciye baktı, onu da sevdi. Bohçacı teyze geçti yanından, onu da sevdi. Küçük bir çocuk, bağıra çağıra gazete satıyordu, onu da sevdi, gazeteyi de! Yaşayacaktı! Hayat buydu! Bir şeyler oluyordu... Ne de güzeldi yaşamak öyle...

Yürüyordu taş sokaklarında İstanbul'un. Önceden de geçmişti buradan. Lakin eskisi gibi değildi artık adımları. İki adımda bir durup soluklanması gerekiyordu. Oturdu bir dükkanın önündeki taburenin üstüne. Çırak koştu su getirdi bu yaşlı adamcağıza. "Dayı..." diyordu, "Dayı ne oldu iyi misin?" Düşündü. Ne olmuştu sahi? Ne olmuştu? Hayaller kurmuştu. Nefes almıştı, aşık olmuştu, çalışmıştı, kazanmıştı, kaybetmişti, gülmüştü, ağlamıştı... En çok ne olmuştu? Ne

geliyordu aklına? Şu kuşlar da bir sussaydı! Hele şu insanlara da bak! Etrafına niye toplanmışlardı böyle? Sessiz olsalardı ya! Düşünüyordu, ne olmuştu sahi? Dünya benim sanmıştı, haksız da sayılmazdı hani... Dünya onundu bir zamanlar. Ne olmuştu peki? Bir bebek, gülüyordu ona. Neredeydi şimdi? Bir zamanlar baba diyordu, şimdi neredeydi? Ne olmuştu? Hah, doğruydum ya! Anarşik olmuştu oğlu. Neydi sanki, anarşik olmak? Yaşayıp gidiyordu, kitap neyin okuyordu, ne istemişlerdi gencecik oğlundan? Unutmuştu adam. Neyseydi. Ayağa kalkmayı denedi.

Yürüyorlardı taş sokaklarında İstanbul'un. Esnaf her zamanki gibi, hareketli, canlı... "Komşumdan al, o sifteh yapmadı" diyordu biri. Bir diğeri de kaçakları günlük 10 akçeye çalıştırmaktaydı. İnsanların kanı o zamandan bozulmuştu! Sinirlendi adam, okkalı bir tokat savurmak istedi bu esnaf bozuntusunun yüzüne! Böyle tacir olmaz olsundu! Öğretmemişler miydi ona ki; bu yanılttı? Kendisine öğretmişti öğretmeni, bu yanılttı, yapılmazdı. Özledi öğretmenini, yedi yaşındaki halini... Gidip ellerini öpmek, sarılmak istedi, ama kalkamıyordu. Hayret!

Durdular İstanbul'un taş sokaklarının hemen yanındaki toprak zeminin üstünde. Yine, gelmiştik bu sona işte. Adam baktı, ne olmuştu? Kolayca kaldırdılar yattığı yerden onu, halbuki ne çok uğraşmıştı kalkmaya günlerdir... Kaldırdıkları gibi de yere bırakıverdiler! İnsanoğlu işte, diye düşündü adam, çocuk, ihtiyar, bu ruh! Güvenmeye gelmiyor bunlara, koyuyorlar mezara seni, ruhun bile duymadan! Aa, hadi canım! Ne olmuştu sahi? Ölmüş müydü?

Kendisinin de başına gelir miydi bu? Garipsedi. Aşıktı oysa. Muhallebiciyi ve bohçacı teyzeyi seviyordu hala! Dünya onundu. Aşıktı. Yaşıyordu! Bir aralık yine ölmüştü gerçi de, böyle de toprak yutmamıştı ki canım! Ama bak, diye konuştu kendiyile; o zaman da yutmuşun bir şey. Yutkunmuştu ama ne yuttuğunu hatırlayamıyordu. Acı mıydı yuttuğu? Ayrılık mıydı? Neydi, veda mı yutmuştu? Ay! İlahi! Doğru ya, ölümdü yuttuğu. Anımsamıştı şimdi. Dünya onun sanıyordu, sonra dünyayı toprağa gömdü. Yine bir hüznü kapladı içini. Bu konu oldum olası üzerdi onu. Kim aşktan bahsetse, o günden sonra homurdanıp durdu bu yüzden. Eş dost, kahve arkadaşları, okeye dördüncüler; hep yaşlılığına verdi.

İşte yine, geçiyordu taş sokaklarından İstanbul'un. Ne kalabalıkmiş bu şehir; Yürüyeni ayrı, uçanı ayrı! İnsanlar yine koşuşturuyor, dükkan açıp kapatıyor, aşık oluyor, çalışıyor, kazanıyor, kaybediyor, doğuyor, ölüyor. İstanbul ise yine İstanbul'du. Yaşayanlarıyla, ölenleriyle, ölüleriyle... Kimse bilmezdi, bu şehrin üstünde, yeryüzündeki kadar çok insan vardı. İnsanlar mıydı? Ondan emin olamadı adam. Birbirlerinin

içinden geçer de, çarpmazlardı asla. Birbirlerini görür, tepki vermezlerdi. Eskiden kanlı bıçaklı olanlar, birbirlerini öldürenler, birbirlerini sevenler... Hepsi, herkes, sadece dolaşır dururdu, İstanbul'un taş sokaklarının üstünde. (Bir aralık yanından gazeteci çocuk bile geçti, tanımadı adam. Büyümüşü çocuk, büyükken ölmüştü. Helal olsun ona, yaşayabilmişti demek az da olsa.) Yaşayanların içlerinden geçerlerdi de, ürperirdi insanlar. Adam bunu görüp gülerdi, onun da içinden geçip giderlerdi donuk bakışlarıyla. Ta yüzyıllar öncesinin kıyafetleriyle dolaşan ruhlar olurdu. Bazılarına yanaşır sorardı adam; "Sizin zamanınızda da bohçacı teyzeler var mıydı? Bizde vardı, çok severdim neden bilmem... Sonraları onların yerine alışveriş merkezleri yapacaklarmış diye duydum?" Bir iki saniye durur, sonra kendi yollarına giderlerdi. Ayıptır ayıp, diye bağırırdı adam arkalarından! Dönüp de bakmazdı hiçbiri.

...

Dolaşıyordu taş sokaklarında İstanbul'un. Daha önce de geçmişti buradan. Her şey aynıydı, sadece biraz kalabalıklaşmıştı son yıllarda. Herkes ölüp duruyordu. Bu neydi canım? Ne olmuştu? Bunlar henüz gençlerdi, çocuklardı, bebeklerdi. Onlar yaşasındı. Hem yer kalmıyordu ona gökyüzünde, içinden geçen geçene... Kendi vakti zamanında ölmüştü, kimsenin sırasını almadan. Peki... Bu kalabalık niyeydi?

...

Dolaşıyordu taş sokaklarında İstanbul'un. Daha önce de geçmişti buradan. Bu da böyle bir evren idi işte, ne yapsındı?

...

Dolaşıyordu taş sokaklarında İstanbul'un. Biliyordu, yine geçecekti buradan.

Fotoğraf: Merve Karaca
Karacaođlan Őelalesi, Mersin/Erdemli

Fotoğraf: Zehrake
Hatay

Ben kayboluşun başkentiyim. Girdiğim yüreklerde kaybolurum. Baktığım gözlerde kaybolurum. Adım gibi bildiğim şehirde kaybolurum, kendime dahi rastlamam.

Kalabalık caddelerde yürürüm, etrafıma bakamam. Gördüğüm her insanda aklım kalır çünkü. Ayakları çıplak çocukta yüreğim kalır. Elleri nasır bağlamış babada insanlığımla bırakırım. Es geçebildiğim çehre kalmaz.

Adı duyulmamış sokaklardan geçerim. Tüm umudunu acımasız olan kocasına yükleyen kadınları izlerim. Binbir acıya aynı anda ev sahipliği yapan o kadınları... Ve bütün amacını bir kilo daha mal satmaya adanmış satıcıları izlerim. Renkli çiçekler açan ağaçları...

Saatlerce gökyüzünü seyredirim. Dünya üzerinde nerede olduğumu düşünürüm. Ve bir başkalarının nerede olduklarını... Sevdiğim insanları düşünürüm. Tam o an neler yaptıkları hakkında fikirler üretirim. Bunların doğruluğu üzerinde pek kafa yormam.

Bir tek yaralı kuşa takılır aklım, günlerce uyuyamam. Alelade ağızdan çıkan bir sözle saatlerce kafa yorar, gözyaşı dökerim.

Bir kitap okurum, atlatamam. Önce baş karakterin yerine koyarım kendimi. Onun giysilerine, kişiliğine bürünürüm. Bunu kitabın kenarda köşede kalmış karakterine kadar yaparım. Ve o kişide günlerce kalırım. Çünkü kendimde onu, onda kendimi bulurum. Ben de kendi hayatımın kıyıda köşede unutulmuş karakteriyim. Kendi sesimi kendim duymam.

Yaşayıp yaşamadığımı idrak edemem. Bir curcunanın içindeyim ama burası neresi bilmiyorum. Olanların farkındayım ama bunları yaşayan her kimse ona şiddetle acıyorum. Kendi kendime şükrediyorum, ya tüm bu olanlar benim başıma gelseydi... Gelmedi mi?

Ben hissederim, söyleyemem. Ağlarım, gösteremem. Canım yanar, bağırمام. Kaçmak isterim, kalkamam.

Ben buyum. Hisler denizimde boğuldum. Kendi dünyamda kayboldum.

-bu şiir ikinci dünya savaşı içinde
kahredilen bütün dünya duvarları
için yazılmıştır.-

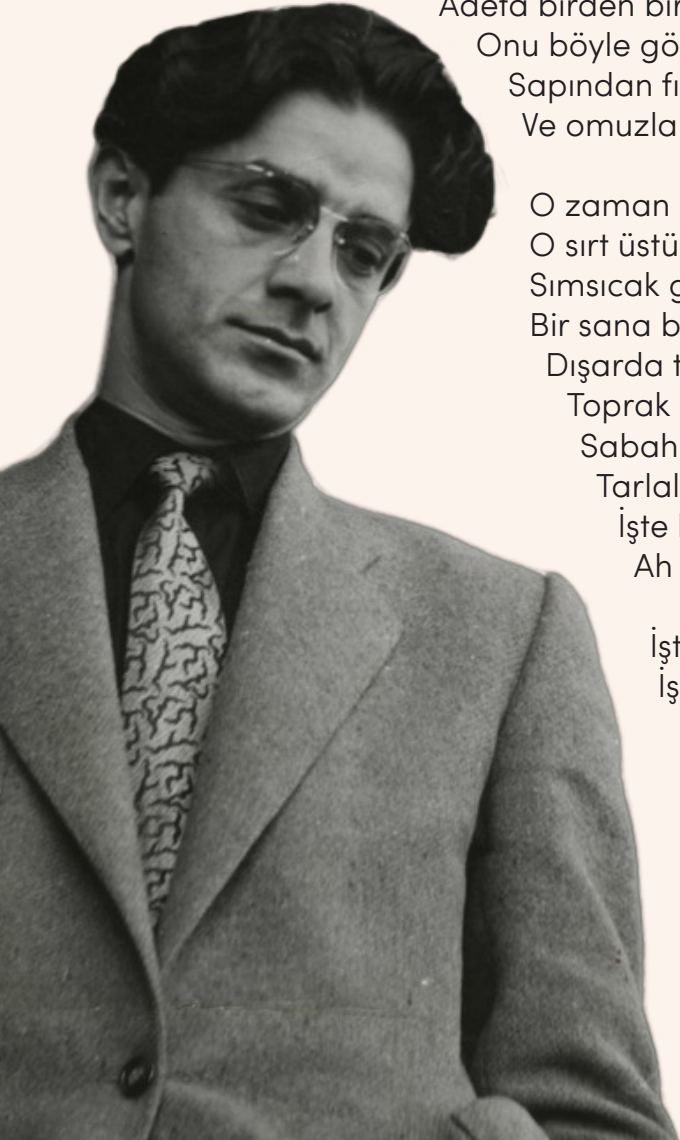
Ben bir duvarım hiç güneş görmedim
Sen hiç güneş görmemiş bir başka duvar
Yüzümüz benek benek tahta kurusundan
Ve sinemiz baştan başa ak üstünde karalar
- Kelepçeden kahroldu kahroldu bileklerim
- Sıyrılıp çıktım artık ölüm korkusundan
- Dilim dilim sırtımdaki yaralar
Ben demirbaşım sığır siniriyle dayak yedim
Biz de duvarız dinliyen duyan düşünen duvarlar
Bizim kucağımız terkedilmiş bir yatak gibi kirli soğuk
Ve bizim kucağımızda kasırgalı insanlar

Yüzündeki deniz parlaklığıyla durur hatıramızda
O çocuk yumruklu dev o dev yumruklu çocuk
O zaman mayıs'tı yağmurlar başımızda
Bir cumartesi akşamı girdi kapımızdan
Gözlerinde kıpkızıl diken diken öfkesi

Adeta birden bire aydınlandı zindan
Onu böyle görünce nasıl da korkmuştuk
Sapından fırlamış bir balta gibi çehresi
Ve omuzlarında delikanlı gölgesi

O zaman mayıs'tı yağmurlar başımızda
O sırt üstü yatağında yatardı
Sımsıcak gözleri şimdi bile aklımdadır
Bir sana bakardı bir bana bakardı
Dışarda tabiat mevsimin en çingiraklı ayındadır
Toprak ana bütün zincirlerinden çözülmüş
Sabahlar akşam üstleri manolya gibi parlak
Tarlaların yüzü gülmüş
İşte her akşam geçtiği denize çıkan sokak
Ah işte annesi annesi sevgilisi

İşte biz dinliyen duyan düşünen duvarlar
İşte o çocuk yumruklu dev o dev yumruklu çocuk

Dışarda tabiat mevsimin en çingıracıklı ayındadır
Bizim kucağımız terkedilmiş bir yatak gibi kirli soğuk
O bir kaç defa kartal gibi gitti kartal gibi döndü
Çığlıklarını değil kırbaç sesini duyduk
Biz duvarız neyleyim gözlerimiz ağlamayı bilmez
Onu bir gece sabaha karşı büsbütün götürdüler
Kendi gitti ismi kaldı yadigâr bağırmızda
O zaman mayıs'tı yağmurlar başımızda

Ya biz idam duvarımız karşımızda çok insan öldürdüler
Onlar hep döküldü biz hep ayakta kaldık
Temelimiz kanla beslendi ama nedense uzamadık
Öyle bakmayın bu yaralar şerefli yara değil
Getirirler vururlar biz öyle dururuz
Yağmurlar gözyaşı bulutlar mendil
Elimizden ne geldi de yapmadık
Ah öyle bakmayın utanırız kahroluruz

Onlar hep döküldü biz hep ayakta kaldık
Bir mayıs sabahı toprak rezil gök rezil
Yıldızlar küfür gibi yüzümüze tükürür gibi
Şafak sancılılarıyla iki büklümdü ufuk
Ve simsiyah çamur gibi bir manga ortasında
Siyaset meydanına geldi dev yumruklu çocuk
Bulutlar eğilip alınının terini sildiler
Ve mermiler birdenbire ölümü getirdiler

O düştü biz yine ayakta kaldık
Halbuki ne kadar yorgunuz
Öyle bakmayın bu yaralar şerefli yaralar değil
Ah öyle bakmayın utanırız kahroluruz

Kefernahum

Zeynep Sude Alataş

Yönetmen: Nadine Labaki
Yıl: 2018
IMDB: 8.4
Ülke: Lübnan

Bazı filmler vardır, görmezden geldiğimiz hayatın fark edemediğimiz gerçeklerini bize gösteren. Durup bir düşünür insan; benim derdim dert mi diye. İşte size bu ay böyle bir filminden söz etmek istiyorum. Nüfus kâğıtları dahi olmayan insanların yaşadığı bir yerde, anne ve babasına, onu dünyaya getirdikleri için dava açan bir çocuğun hikâyesi: Kefernahum. Kalpleri sızlatan bir Nadine Labaki filmi.

Kefernahum İncil'de geçen bir yer adıdır. Ayrıca cehennemlik yer anlamına gelen bir deyim olarak da kullanılır. Filmin çekildiği Beyrut'un, hasbelkader yaşayan insanların bulunduğu fakir kesimini gördüğümüzde, filmin adının "kefernahum" olmasının nedenini daha iyi anlayabiliyoruz. Beyrut'un bu fakir mahallelerinden birinde yaşayan Zain, okula gitmesi gerekirken bakkalda çalışmak zorunda kalan bir çocuk. Filmin başlarında, kaderine razı olmuş bir şekilde kardeşleriyle yaşamını sürdüren bir karakter olarak gözükse de, kardeşinin birkaç tavuk karşılığında zorla evlendirilmesiyle hayata karşı olan isyanı başlıyor. Biz de bundan sonra Zain'in asıl hikâyesini izlemeye koyuluyoruz.

Zain'in yolu, Etiyopyalı bir göçmen olan ve Lübnan'da kaçak olarak yaşayan Rahil ile kesişiyor. Tek bir çocuğu olan ve ona en iyi şekilde bakmaya çalışan Rahil, Zain'in gözünde fedakâr bir anne figürü oluşturuyor. Zaman içinde Rahil, sadece kendi çocuğuna değil, Zain'e de bir nevi annelik yapmaya başlıyor. Hatta çalıştığı zamanlarda çocuğu Yonas'ı emanet edebilecek kadar güveniyor Zain'e. Ama hayat bu, neler getireceği belli değil...

Zain ve Rahil'in ikinci karşılaşması ise bir hayli trajik. Filmin bir davayla başladığını söylemişim ve bu davanın açılma sebebi, Zain'in ailesine karşı tahammülünün kalmayışı. Annesinin tekrar hamile olması fikrini kabullenemiyor, nasıl kabul edebilir ki zaten? Kız olursa sonunun kardeşi Sahar gibi, erkek olursa da kendisi gibi olacağını biliyor ve bu düşünce ona o kadar acı veriyor ki...

Yaşadığı onca şeyden sonra, film boyunca tebesüm bile edemeyen Zain'in, o güzel gülümsemesiyle filmi sonlandırıyoruz. Bu filmi özel kılan birçok detay var. Bunlardan biri, Zain'in gerçek hayatta 8 yıl Lübnan'da yaşamış ve Nadine Labaki tarafından keşfedilmiş Suriyeli bir mülteci olması. Sevindirici kısmı ise şu an Norveç'te, iyi bir şekilde yaşıyor. Ama maalesef Yonas ve annesi Lübnan'dan sınır dışı edilmişler.

Tüm yazı boyunca film diye bahsettik ama aslında bu gerçek hayat. Göz ardı ettiğimiz çocuk hakları, çocuk gelirler, istismar, mültecilik, sefalet, cehalet sorunları. Her yıl dünyaya gelen binlerce çocuk; Daha kendilerine bile doğru düğün bakamayan ebeveynlerin çocukları ve kara yazgıları. Düşündüğümüzde "Beni neden dünyaya getirdin?" sorusu ne kadar da haklı bir isyan. Sonuç olarak izleyin ve izlettirin, sağlıklı ve düşüncelye kalın.

Her şey ramazanın ilk günü başlardı. Bir heyecan kaplardı içimizi. İşte o heyecan ve gece sahura kaldırılmayacağımız korkusuyla doğru dürüst uyu-yamadığımız o ilk gece. Sonra oruç tutup büyüdü-ğümüzü ispatlama hevesiyle devam ederdi bütün ay. Bazı günler yarım gün tuttururlardı, çocukların orucu böyle olur diye. Her anında başka bir heyecan gizliydi. Hatta bir akşam annem iftarda "Bu gece dağa çıkacağız." demişti. "Biz de gelelim, biz de gelelim" diye tutturmuştuk fakat annem olmaz siz küçüksünüz diyerek kabul etmemişti. Sonra konu değişmiş ama benim aklım gece çıkılacak olan dağda kalmıştı. Neredeydi bu dağ? Nasıl gideceklerdi? Ne zaman geleceklerdi? Ya onlar yokken bize bir şey olursa o zaman ne olacaktı? Yok bu gece uyumamalıydım. Zaten bu düşüncelerle epey uyuyamadım. Sonra tabii ki daha fazla dayanamayıp daldım uykuya. Sabah kalktığımda herkes evdeydi. Peki ya dağ? Gitmediler mi? Hemen koşup anneme sordum. Meğer Ramazanın tam ortasındaki geceye, artık yarılacak gerisi daha kolay daha hızlı geçer manasında, dağa çıkıyoruz derlermiş.

Gecesi sahurla aydınlanan ayların en güzelinin gündüzleri de iftara hazırlık telaşıyla geçirdi. Bir de annemin her gün gittiği mukabele vardı. Kimdi bu mukabele; yoksa mahalleye yeni bir teyze mi taşınmıştı? Büyüdükçe öğrendik ki mukabele kadınların bir araya toplanıp her gün bir cüz okuyarak Kur'an-ı Kerim'i hatmetmesiymiş.

Akşama doğru sadece ramazanlara has üretilen pideleri sıcak ve taze yiyebilmek için fırınların önünde oluşan pide kuyrukları olurdu. Ezan sesini beklediğimiz heyecanlı dakikalar, televizyondaki tok sesli amcayla güzel görüntüler eşliğinde ettiğimiz iftar duasıyla biterdi. Ardından tabağa değen kaşık çatal sesleri ve bardaklara doldurulan içeceklerin şırlıtısıyla birlikte bütün gün aç kalmanın verdiği his, her bir lokmanın tadının ağızda muhteşem bir lezzete dönüşmesine sebep olurdu. Yemeği yapana "eline sağlık" cümleleriyle sunulan

teşekkürlere ve annelerin gözünde beliren ve bütün günün yorgunluğuna değen o takdir cümlesinin sebep olduğu tatmin ve huzur duygusuna paha biçilemezdi. Tabii ki asıl şükür nimetlerin asıl Sahibine gönderilirdi, yemeğin sonunda içten bir "Elhamdü lillah" diyerek.

İftardan sonra aceleyle içilen çayların ardından teravih namazına yetişmek için bir hareketlilik başlardı bu kez de.

Ramazan sadece bir ay değildi, senede bir defa gelen, gelmesi özlemle beklenen, geldiğinde baş tacı edilen, büyük küçük herkesi memnun eden, öyle özel öyle güzel bir ay ve zamanın en kıymetli dilimiydi. Giderken de bir gelin gibi özenle en güzel şekilde uğurlanırdı. Birkaç gün öncesinden başlardı hazırlıklar. Vitrinlerin içi boşaltılıp tek tek silinirdi neredeyse hiç kullanmadığımız fincanlar, tabaklar... Dip köşe bütün ev temizlenir, tozu alınır.

Kırmızı parlak ayak-kabılar ve ponponlu beyaz çoraplardı bayram, çocukluğumuzda. Karpuz kollu beyaz puantiyeli kırmızı bir elbise... Komşulardan topladığımız cam şekerlerdi; en güzeli turuncu olan. Çikolata aldığımızda kendimizi şanslı hissettiğimiz evler olurdu. Yaşlı bir teyzeden duyduğumuz, anlamını o günlerde kavrayamadığımız "yılıda bu vakitlere gelesin" cümlesi... İslatılarak öpülen yanaklarımızı elimizin tersiyle gizlice sildiğimiz bayramlar... Harçlıklarla gazoz alıp, leblebi tozuyla keyif yaptığımız günlerdi. Bazen de evdeki tatlıydı, gelen misafirlere yetecek mi diye endişe duyduğumuz, koca koca iki tepsi baklava olmasına rağmen. Bütün mahalleyi doyuracak ikramlar hazırlanırdı ve gelen çaysız ikramsız gönderilmezdi. Tatlı sohbetlerin konusu en çok da çocukların ne kadar çok büyüdüğüydü. İnsanların içindeki neşe dışına taşar adeta her yeri kaplardı.

Hayırlı Ramazanlar!

SOMA

13 Mayıs 2014

Dağlar Dile Gelse

Akın Işık

Sadece tırmanmak için mi dağlar
Ya da arzda görüntü olsun için mi
Yeryüzünü gökyüzüne mi bağlar
Ya da dünyada şekil ve biçim mi

Zirvelerinde kar-kış, tipi-boran
Eteklerinde bahçeler ve bağlar
Tur Dağı'nda Mûsâ Rabb'ini soran
Dimdik duruşlarıyla ayettir dağlar

Yüklenin emaneti denince dağlara
Bir kaçışla kaçtılar yüklenmekten
Yürüdüler upuzun jeolojik çağlara
Korktular ateşe sürüklenmekten

Dâvûd'la tesbih etti dağlar ve kuşlar
Secdeye kapanmış öylece beklerler
Üstlerinden aşılır nice yollar yokuşlar
Onlar sabırlarına sabır eklerler

"Kur'an'ı indirseydik bir dağa eğer
Paramparça olurdu Allah korkusuyla"
Dağları bu şuurla anmaya değer
Anmalı üfûl üfûl çiçek kokusuyla

"Biz Uhud Dağı'nı, o da sever bizi"
Nur dağında parlayan nur sönmez hiç
Yeryüzünde sıra dağlar dizi dizi
Başlarında gam keder eksik olmaz hiç

Dünyayı omuzlarına yüklenmişler
Mağaralarla nefes alıp verirler
Okyanusların önünde diklenmişler
Dileyene hazineler devirirler

Everest tepesi kadar yüksek olsan
Himalayalar kadar uzun ve aşkın
Bin yıl Nuh Nebi gibi hayatta kalsan
Yıkılacaksın ve kalacaksın şaşkın

Bir yürütülüşle yürütüldükleri an
Ve un ufak edildikleri zaman
O korkunç zelzelede her yer kan
Ve kıyamette dağlar olur saman

Mai

Gölge

Acı ki nasıl bir acı ya Rab!
Şeytan sanki bin celsede muhalefet
Süzülse gözyaşlarım kıyamet kopacak
Kağıt yarasından dökülüyor gözyaşlarım
Biliyorum.

Bilsem de fayda etmiyor
Zaman devam ediyor. Bilirsin
İnsanlar gülüyorlar, ben de gülüyorum
Ama bazen
Özellikle çok güldüğüm günlerin, geceleri
Ağaçlar ve yeryüzü kuruyken
Yağmur sesleri duyuyorum
Damlalar sanki yankılanıyor yanaklarımda
Her gün, her yere geliyor peşimden
Bir gölge gibi...
Kaçmak istiyorum, kaçamıyorum...

Amasra

Izmirli Hasan

Amasra'nın ilk adı Sesamos'tur. Ünlü coğrafyacı Strabon'a göre Sesamos'u İskitler'in bir kolu olan Amazonlar kurmuş. İlk dönem kaynaklarında Sesamos'un ne anlama geldiğine dair bir bilgiye rastlanmaz. Amasralılar ise, bu adın her bahar Boztepe yamaçlarını örten yabancı susam çiçeklerinden doğmuş olabileceğini anlatırlar.

Kent 300 yıl kadar Fenike egemenliğinde kalmış. Sesamos o devirde, canlı bir pazar yeri ve işlek bir iskele imiş. MÖ 9. yüzyılda Fenikeliler, Karadeniz kolonilerini terk edince, kent İyonlar'ın egemenliğine girmiş. Günümüzdeki Amasra'yı ise İskender'in baldızı İranlı Kraliçe Amastris kurmuş. Amastris'in ölümünden sonra kent Pontus yönetimine geçmiş. (Bu dönem Amasra'nın refah çağı olmuştur.) Pontus'un Roma'ya yenilmesinden sonra Sesamos (Amastris veya Amasra), Marmaralı korsanlar tarafından yağma edilmiş. Daha sonra Romalılar kapsamlı bir imara girişmişler ve buradaki egemenlikleri 500 yıl kadar sürmüştür. Kent Romalılardan sonra Bizans yönetimine geçmiş ve son olarak Ekim 1460 tarihinde Fatih, kenti Osmanlı topraklarına katmış.

Geçmiş ve gelecek saklı bizde, bulursak beni bende, hükmederiz mekâna ve zamana...

Denize doğru uzanmış bir burun, burnun iki yanında korunaklı birer liman görevi gören iki koy ve ana karaya bağlı, bağımsız adalara sahip olan

Yaşamalı ân'ı,
Bulursak detaylarda saklı olanı;
Okuruz ân'ı ve sonrasını...
Gezip dolaşmalı mekanları,
Yaşamalı ân'ı....

Amasra, Bartın'ın bir ilçesidir. Ülkemizin Batı Karadeniz bölgesindedir ve iklimi nedeniyle her mevsim yağmur yağar. Deniz seven Ankaralılar için en yakın yerlerden biridir. Küçük bir yer lakin gitmeye değer. Amasra inişine dikkat etmelisiniz çünkü yol virajlı ve bir hayli diktir. Amasra merkeze gelmeden önce Kuşkayası, Yol Anıtı'na çıkabilir; "Bakacak Tepesi"nden o inanılmaz manzarayı seyredebilirsiniz. Tek kelime ile harikadır. Oradan bakınca Amasra ayaklarınızın altına serilir.

Amasra'da görülmesi gereken yerler:

Osmanlı Hamamı, Oyma Mağaralar, Kemerdere Köprüsü, İçkale Mescidi, Bedesten, Fatih Camii, Antik Tiyatro, Gürcüoluk Mağarası, Çekiciler Çarşısı, Kuşkayası Yol Anıtı, Amasra Kalesi(kale, Çekiciler Çarşısı'nın orada kalır). Kale'nin tepesinden Amasra'yı panoramik görebilir, o harika manzarayı seyrederken çayınızı yudumlayabilirsiniz. Çekiciler çarşısında tahtadan, değişik el işi hediyelik eşyalar bulabilirsiniz ancak, pazarlık yapmayı sakın unutmayın!

Amasra'da konaklamak isteyenler için de, birçok seçenek var. Pansiyon ve oteller kolaylıkla bulunabileceği gibi, ev pansiyonculuğu da yaygın bu küçük ilçede. Yemek yiyeceğinizde ise, mutlaka salata ısmarlayın. Buradaki salatalar insana parmak yerdiren cinsten. Ne desek az gelir, mutlaka gidilip görülmesi gereken bir yer... Sevgi ve sağlıkla kalın ve bolca gezip görün..

Starlink

M. Hakan Karaduman

Günümüzde kullandığımız internet, dünyanın dört bir yanını birbirine bağlıyor; ama tüm dünyayı birbirine bağlamak kolay bir iş değil. Bu amaç uğrunda insanlık, okyanusların kilometrelerce altından fiber optik kablolar geçirdi. Ancak bu iş hem zahmetli hem maliyetli hem de kabloların kopması gibi bir risk barındırıyor. Uluslararası verinin %97'sinin bu gibi deniz altındaki kablolarla taşındığını düşünürsek, kabloların zarar görmesi büyük

bir felakete neden olabilir. İşte bu durumda da devreye Starlink giriyor. Geçtiğimiz yıl mayıs ayında ilk fırlatılışı gerçekleştirilen ve bugünlerde yine gündeme gelen çığır açıcı bir proje: Starlink Projesi.

Peki, nedir bu Starlink? Son yılların gözde girişimcisi; SpaceX ve Tesla şirketlerinin CEO'su Elon Musk'ın tüm dünyada hızlı ve yenilikçi bir internet ağı kurma projesi. Gönderilecek uydular sayesinde çok daha hızlı bir internete erişebilirken daha az ücretler ödeyeceğimiz söyleniyor.

Proje kapsamında 2027'ye kadar 12.000, toplamda ise 42.000 Starlink uydusu gönderil-

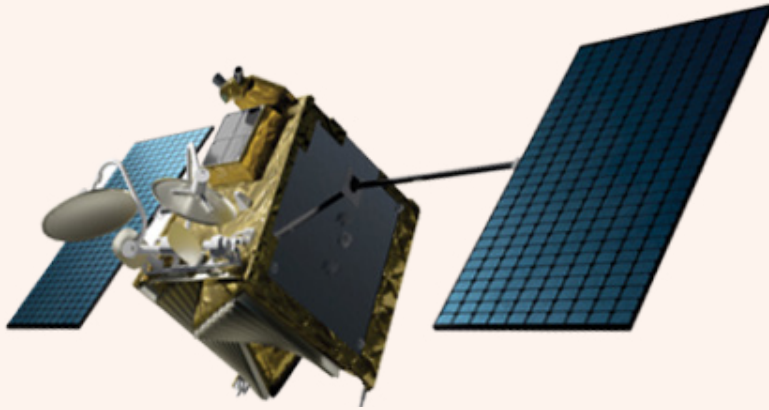
mesi planlanıyor. İnsanlık tarihi boyunca uzaya 8500 civarında uydu gönderdiğimiz göz önünde bulundurduğunuzda ne kadar büyük bir proje olduğunu anlıyorsunuz. 42.000 adet uyduyu uzaya göndermek çok fazla insandan tepki çekiyor, çünkü bu projenin astronomik gözlemleri etkileyeceğinden ve uzay çöplüğü oluşturacağından korkuluyor. SpaceX ise bu konularda önlemler almaya devam ediyor. Örneğin uyduların dışının çok parlak olduğu konu-

sunda eleştiriler aldıktan sonra özel bir güneşlik tasarlayarak bu sorunu ortadan kaldırdılar.

Şu ana kadar 420 adet Starlink uydusu Dünya'nın yaklaşık 550 km

üstünde konumlandırılmış durumda. Şirket yakın zamanda da beta testlerine başlayacağını duyurdu. Bakalım Starlink kendinden bekleneni verip insanlığa daha hızlı bir internet sunabilecek mi?

(Merak edenler Starlink uydularını **findstarlink.com** sitesi üzerinden takip edebilir. Bu site konunuza göre uyduları çıplak gözle görebileceğiniz saatleri gösteriyor.)

Vuslat

Hacer Bilici

Özgürlük kelimesi hiç bu kadar anlam bulmamıştı bende,
Gökyüzü hiç bu kadar mavi,
Güneş hiç bu kadar ışıdamamış
Rüzgar hiç bu kadar güzel esmemişti.
Hiç bu kadar inanmamıştım,
Nazım Hikmet: "Güneşli günler göreceğiz çocuklar!" dediğinde
Hiç bu kadar heyecanlanmamıştım çocuklar gibi...
Yeni bir güne başlarken.
Gurbet hiç bu kadar tatlı
Memleket hiç bu kadar ayrı gelmemişti.
Farklıydı...
Bugün bir başkaydı!

Şenlenir Evim Yurdum

Yunus Emre Terzi

Bir ışık doğar
Şenlenir evim, yurdum
Bahar kokularından zezem
İçeriz yudum yudum
Sancılanır o ocak
Düşlerini kurduğum
Nağme nağme saçılır
Dizelerde sunduğum
Bak işte geliyor
Yüreğime gömdüğüm
Yüzyıllık nakkaş gibi
İlmek ilmek ördüğüm
Binbir ışık dolar
Şenlenir evim, yurdum

Ses Ver

Hatice Keskin

Uykusuz gecelerimin serzenişleri beni kardan aydınlık sabahlara uyandıracaktı, biliyordum. Hissediyordum. Ki zaten mensubu olduğum din de bana her zaman ümitvâr olmam gerektiğini söylüyordu. Kimi zaman kaybetsem de umut silahımı, çoğu zaman kazananı ben oldum bu savaşın.

Şimdi çok daha büyük bir savaşın içerisindeyim. İnsan herkesle savaşır herkesi

yener de bir kendini yenemezmiş. Haykırıkça sesi yankı yaparmış uzaklarda. Ve ben şimdi o uzaklardan gelen bir nidâ sese muhtacım... Umudum olursun, sevdam olursun. Ses ver. Çekinme. Küçük bir ses, küçük bir bakış umut çiçekleri filizlendirir gönül bahçemde. Uyandır beni bu rüyadan, o sesle...

Bana bir gülücük ver kırpıkgözlüm, çiçek açsın şiirler..
Derdimi gören yüreğinden öperim.

Ah İstanbul seni bekler!
Vapurlarda martılar simit atmanı,
Galata'da manzaraya bakmanı bekler Beyoğlu.
Ben beklemem...
Ama İstanbul seni bekler.
Kız Kulesi merak içinde,
Yeditepe'de yedi ses işitilir.
Samatya Sahili'ndeki mızıkacıları bilirim,
Hepsi emrindedir.
Güzelliği kanıtlanmıştır Beşiktaş'ın.
Ama o da seni bekler.
Eyüp Sultan'ın ruhani havası vardır.
Öyle ki Pierre Loti'den yayılır İstanbul'a.
Mezarlığında nice Necip Fazıllar yatar.
Seni bekler son bir şiir için!
Sahabeyi Eyüp de yatar orada.
Seni bekler son bir dua için!
Ben beklemem...
Ama İstanbul seni bekler.
Hevesi kursağında boğazın,
Yutkunmak için seni bekler.
Hatırı sayılır dostlar bekler merak içinde Beylerbeyi'nde,
Ortaköy de sahilde havai fişekler hazırlanmış seni bekler,
Gökyüzü saklamış yüzünü İstanbul'a,
Günyüzü görmek için seni bekler.
Varlığın mutluluk katar bir adamın hayatına,
Mutluluk yeniden anlam kazanmak ister,
Şiirlerle doludur İstanbul'un sokakları;
Şiirler kime yazıldığını merak eder.
Penceremin önünde bir çiçek açmak için ellerinin değmesini bekler.
Ağlayan yetim bebekler susmak için sesini işitmeyi...
Ah İstanbul seni bekler.
Vapur seferleri aksar,
Katılaşır insanların yürekleri.
Dalgalar acımasızca vurur sahillere.
Gecesi gündüze karışır adamların.
Kız Kulesi'nin aşkı biter Galata Kulesi'ne,
Sen gelmezsen eğer.
Ben beklemem...
İstanbul karanlık bir şehirdir,
Aydınlanmak için seni bekler.

1 ile 9 arasında zihninizden bir sayı tutun. Şimdi bu sayıyı 9 ile çarpın. Çıkan sayının rakamlarını toplayın. Sonuçta çıkan sayının ilk harfiyle bir ülke düşünün. Şimdi bu ülkenin sondan 3.cü harfiyle bir şehir düşünün. Bu şehrin de sondan 3.cü harfi ile bir hayvan ismi düşünün. Ülkeniz Danimarka, şehriniz Rize ve seçtiğiniz hayvan inek miydi? Bazı şahsına münhasır arkadaşlarımızın haricinde hepimiz aynı cevapları veriyoruz. Peki hepimizin aynı cevapları vermesindeki sebepler sizce neler olabilir?

İşin matematik kısmında aslında küçük bir kurnazlık yatıyor. Eğer hesaplarınızı doğru yapıyorsanız son sayı her zaman 9 olarak bulunuyor. Böylece asıl soru dokuz rakamının ilk harfi olan D ile bir ülke düşünmek. Bizim toplumumuzda da D harfi ile başlayan ülke deyince sık sık Danimarka söyleniyor ve sonrası çorap söküğü gibi geliyor. R ile akla gelen şehir de genelde Rize oluyor çünkü R ile ülkemizde başka bir şehir ismi yok. Denmemiş olduğumuz halde varsayıyoruz ki sadece Türkiye’de bir şehir soruluyor. Sonrasında da İ ile inek geliyor. Ve bu cevaplar o kadar süratli oluyor ki. Hayatımız da böyle değil mi? Acilen karar vermemiz gerekiyormuş gibi. Sanki Hızlı ve Öfkeli filminin içinde yaşıyormuşuz gibi. “Danimarka, Rize ve inek” içimizde kodlanmış gibi adeta ama farkında değiliz. İçinde olduğumuz, büyüdüğümüz, ve yaşadığımız toplumda elde

ettiğimiz yaşantılar bizi “Danimarka, Rize, ve inek” demeye sevk ediyor.

Eğer içimizde yerleşmiş olan şablonların farkında değilsek, bu şablonlar bizim hayatımızı yönlendirebiliyor. Belki de “Danimarka, Rize, ve inek” türünden mesleğimizi seçiyoruz, farkında varmadan aşklarımızı seçiyoruz, komşularımızı seçiyoruz. “Danimarka, Rize, ve inek türünden hayatlarımızda önemli seçimler yapıyoruz. Ve farkına bile varmıyoruz.

Tabii ki toplum olarak yaşayabilmemiz için bu kültürel kalıpların olması gerekiyor. Ama bu yönün farkında olarak yaşayabilmek bizim ufkumuzu açabilir. “Ben kimim” sorusunun yanıtını bulabilmek için bu farkındalık yolculuğuna çıkmamız gerekiyor.

Psikolog ve yazar Doğan Cüceloğlu, “Savaşçı”da tam da bu farkındalık yolculuğundan bahsediyor. Bu farkındalığı nasıl kazanabiliriz ve onunla neler yapabiliriz anlatıyor. Doğan Cüceloğlu diyor ki “seni diğerlerinden farksız yapmaya bütün gücüyle gece gündüz çalışan bir dünyada, kendin olarak kalabilmek, dünyanın en zor savaşını vermek demektir.” Anlamli ve coşkulu bir yaşam için “Savaşçı” kitabında işte böyle bir savaştan söz ediliyor. Her insanın gönlünün bir yerinde, çok derinlerde bir istek bu: anlamli ve coşkulu bir şekilde yaşamak.

RAF

Mayıs
2020

rafdergi20@gmail.com

[raf_dergi](https://twitter.com/raf_dergi)

[raf.dergi](https://www.instagram.com/raf.dergi)

